

MISCHA LIM, NDR. FASANVEJ 153, 2000 FREDERIKSBERG

Svar på rådets redegørelse
"Sagen vedr. Mischa Lims arbejdsophør"

Vi er en moral, der skal gennemsyre alle mennesker.

(Martinus i Strukturen 5.2.74)

INDHOLD

1.	INDLEDNING	side 1
2.	MIN OPGAVE	- 4
3.	OPSIGELSEN	- 7
	a) Baggrunden	- 7
	b) Martinus' ønske	- 10
	c) Opsigelsen kun foreløbig	- 11
	d) Nye frivillige medarbejdere	- 12
	e) Budgettet for 1987 halveret	- 13
	f) Opsigelsen skyldes økonomiske årsager	- 14
	g) Prioritering og omprioritering	- 17
	h) Min afvisning m.h.t. et andet arbejde	- 18
	i) Sagen er en moral	- 20
	j) Opsummering	- 21
4.	KAN MEDARBEJDERNE OPSIGES	- 22
	A) Syv punkter til overvejelse	- 24
	a) Funktionærloven	- 24
	b) Fagforeninger	- 25
	c) Overordnet og underordnet	- 26
	d) Vi er alle lige	- 26
	e) Tilbage i kredsløbet	- 27
	f) De verdslige love og Strukturen ...	- 28
	g) Sagen er en moral	- 29
	B) Konklusion	- 29
5.	OM AT HOLDE SIT LØFTE	- 30
	A) Mit løfte	- 30
	B) Rådets løfte	- 30
	C) Mit valg	- 31
	D) Konsekvensen af rådets beslutninger ..	- 32
	E) Martinus er ikke væk	- 34
6.	GAVEPRINCIPPET	- 34
7.	HARALD - ENDNU EN OPSIGELSE	- 37
8.	MARTINUS' TESTAMENTE	- 39

9.	SAGEN VED FOGEDRETEN	side 41
a)	Baggrunden	- 41
b)	Første retsmøde d. 30. sep. 1988	- 43
c)	Andet retsmøde d. 14. okt. 1988	- 43
d)	Tredje retsmøde d. 21. okt. 1988	- 45
e)	Møde med rådet d. 10. nov. 1988	- 46
f)	Fjerde retsmøde d. 25. nov. 1988	- 48
g)	Retssagens resultat	- 48
h)	Martinus' personlige ting i min varetægt	48
i)	Rådet og retssagen	- 49
j)	Effekten af den uafsluttede retssag .	- 52
10.	SPLITTELSE OG HVORFOR	- 53
11.	RÅDSBESLUTNINGER OG STRUKTUREN	- 55
12.	VOGTER AF STRUKTUREN	- 59
13.	KRITIKERE	- 61
14.	SANDHEDENS TIME	- 63

BILAG

Svar på rådets redegørelse "Sagen vedr. Mischa Lims arbejdsophør"

1. INDLEDNING

Ved gennemlæsningen af rådets redegørelse af 14. februar 1989 med titlen "Sagen vedr. Mischa Lims arbejdsophør" blev jeg meget forbavset over den måde, som rådet udlagde hele sagen på. Rådets fremstilling er yderst mangelfuld, og for at Sagens venner kan gøres bekendt med de ting, som rådet har undladt at fortælle, men som er vigtige til belysning af min handlemåde, har jeg følt det nødvendigt selv at komme med en redegørelse.

Da rådet har udsendt deres redegørelse som et åbent brev til Sagens venner, har jeg ment det rigtigst at gøre det samme, og for at bevise rigtigheden af de mange ting, der er sagt og skrevet, vedlægger jeg dokumentation i form af forskellige skrivelser og mødereferater.

Baggrunden for min handlemåde skal ses af den kendsgerning, at Martinus pålagde mig at tage vare på alle hans personlige effekter samt at påtage mig arbejdet med hans mindestuer. Men rådets medlemmer har aldrig villet acceptere, at det forholdt sig sådan. F.eks. har rådet undladt at undersøge, hvorvidt det, som rådet åbenbart anser for at være en påstand fra min side, har sin rigtighed eller ej, for rådet har aldrig spurgt hverken mig eller andre implicerede herom.

I løbet af Martinus' sidste ca. ti år har Martinus på sine møder med rådet fortalt, hvordan Sagen skulle køre videre, når han forlod det fysiske plan. Alle disse mange års samtaler blev optaget på bånd og er senere blevet udskrevet. Det er indholdet af disse båndafskrifter, som Martinus kaldte for Sagens Struktur, og heri anføres meget klare retningslinier for, hvordan Institutet og Sagen skal ledes. Martinus havde blandt sine mange papirer en del af disse båndafskrifter liggende, og de har været mig en vidunderlig læsning og til stor inspiration. Strukturen er selvføl-

gelig det samme som analyserne, dog indeholder den specifikke anvisninger for vort samarbejde, hvilket gør, at den kan være en dejlig hjælp i den daglige ledelse af Instituttet. Når vi er i besiddelse af en sådan vejledning, som så enkelt og ligetil beskriver, hvordan samarbejdet skal foregå inden for Martinus Sag, så kan man kun undre sig over, at rådet på intet tidspunkt i sine mange breve osv. til mig har henvist til eller har forklaret deres handlemåde her udfra, eftersom denne Struktur også er, hvad man kan kalde Instituttets grundlov. Om dens funktion står der i Strukturen:

"Sagen skal bruge sin Struktur, som den er indrettet fra åndelig side, og som vi hele tiden skal være lydhøre overfor." (Strukturen 21.5.74)

"Studiebogen eller Vejledningen skal modvirke konflikt." (Strukturen 25.9.74)

"Viskal angive i Bogen om Strukturen, hvorledes vi skal samarbejde i dagliglivet i Sagen. Det bliver let at se, hvem der har ret eller uret." (Strukturen 10.12.74)

"Vihar en Struktur, som enhver må indrette sig efter, eller forlade arbejdet. Vil man deltage i skabelsen af den nye verdenskultur, er man velkommen under de vilkår, som kommer til udtryk i Bogen." (Strukturen 22.01.74)

"Andreskal ikke komme og diktere den moral, hvorunder vi skal leve. Den er skrevet i Livets Bog. (...) Vor Strukturredegørelse skal være en fuldstændig redegørelse for morallovene." (Strukturen 21.5.74)

Jeg vil i det efterfølgende endvidere vise, at rådet flere gange har undladt at følge de retningslinier, som Martinus har givet os i Strukturen, og at konsekvensen af denne kurs har været, at der er opstået kritik af rådets beslutninger. Da ord som 'kritik' og 'kritikere' oftest har en negativ betydning, vil jeg i min redegørelse komme nærmere ind på, hvorfor man indenfor Sagen godt kan være 'kritiker', hvis dette indebærer, at man fremkommer med en venlig og saglig kritik. Den kritik, som rådet har været udsat for i de forløbne år, har rådet valgt at overhøre i stedet for at tage den op til overvejelse, at tilbagevise den eller eventuelt at tage den til efterretning. Derved har rådet valgt den nemmeste udvej, og dette har medført, at rådet har bortvist sådanne 'kritikere' fra Instituttet. En sådan handlemåde kan imidlertid ikke være i overensstemmelse med de kosmiske love, for det er det samme som at fornægte Guds stemme og gøre den tavs.

Som interesserede i Martinus kosmologi må vi betragte os som 'sandhedssøgere' eller 'modne forskere' (som Martinus kalder os), og som sådanne må vi selv undersøge alle fakta om en sag og skabe os et billede af situationen. Hvis vi ikke gør det, men udelukkende henholder os til, hvad f.eks. - i dette tilfælde - rådet har sagt, bestemt eller skrevet, så er vi troende eller partiske og ikke frie mennesker, for så tror vi på autoriteterne, fordi det er autoriteter. Selvfølgelig skal vi respektere det råd, som Martinus har indsat, men dette betyder ikke, at vi skal sætte vor forstand, vor analyse-ringsevne, vor spørgelyst eller vor undersøgelsestrang ud af spillet. Det er ikke den 'modne forsker' værdigt at lade sig nøje med udsagn, som ikke kan underbygges i Martinus' skriftlige eller mundtlige udtalelser og således acceptere ting, som er i modstrid med Martinus' tankegang og alt, hvad der har med venskab og kærlighed at gøre.

Min redegørelse er en gennemanalysering af de begivenheder, jeg har været vidne til, og som for mig er selvoplevet viden, med det formål at finde sandheden om praktiseringen af Martinus' tanker, sådan som de er nedfældet i hans værker og i Strukturen. Hver enkelt læser må herefter selv tage stilling til, om disse begivenheder er håndteret rigtigt i forhold til, hvad vi har lært.

Min redegørelse har ikke til hensigt at undergrave rådets og Instituttets situation eller virksomhed. Tværtimod er det mit ønske, at rådet lige så vel som enhver anden medarbejder skal blive i sit arbejde og løse sin opgave, så længe han eller hun har lyst, inspiration og livsglæde ved det. Heri ligger så også, at ingen hverken kan eller skal fratage andre den mulighed at arbejde indenfor Sagen med den eller de opgaver, som for dem er livet og den største inspiration, lykke og livsglæde, når de først er blevet medarbejdere.

Formålet har derfor været at gøre opmærksom på en mentalitet, som ikke stemmer overens med Sagens Struktur. Dette har jeg ment var nødvendigt, således at rådets handlemåde overfor nogle af Sagens medarbejdere ikke skal fremstå som et eksempel på, hvad man i fremtiden kan gøre indenfor Sagen.

2. MIN OPGAVE

En dag Martinus og jeg snakkede sammen, sagde han pludselig til mig: "Du skal lave min lejlighed om til mindestue og ordne alle mine personlige ting." Jeg svarede, at det syntes jeg, at Tage Buch skulle gøre. Min baggrund for at sige dette var, at Tage Buch igennem mange år havde været Martinus' privatsekretær, og at han var mere vant til det arbejde, som en sådan opgave ville medføre. "Nej, jeg vil have, at du gør det!" var Martinus' øjeblikkelige svar. Jeg foreslog nu, at Martinus skulle give denne opgave til sit råd, men for anden gang lød det meget prompte svar fra Martinus: "Nej, jeg vil have, at du gør det!" Jeg vidste ikke, hvem jeg mere skulle foreslå og forstod, at her havde Martinus talt, og at det ikke var muligt at ændre hans beslutning.

Stor var imidlertid min forundring, da jeg efter Martinus' bortgang opdagede, at Martinus ikke havde nævnt noget herom på rådsmøderne. Dette erfarede jeg fra Willy Kuijper, som kort tid efter Martinus' bortgang fortalte mig, at rådet skulle snakke om mig og mit arbejde. Jeg spurgte Willy, om Martinus da ikke overfor rådet havde givet udtryk for sit ønske med hensyn til mig. Da Willy svarede benægtende, bad jeg ham om at stille følgende spørgsmål til rådet: Har Martinus fortalt rådet, at han har bedt mig om at lave sin lejlighed om til mindestue og om at ordne alle hans personlige ting? Hvis de øvrige rådsmedlemmers svar også var negativt, så måtte rådet finde ud af, om det jeg sagde passede eller ej. Såfremt rådet ikke kunne det, så ville jeg frivilligt afstå fra dette arbejde og ville aflevere alle Martinus' nøgler. En af grunde til, at jeg sagde dette til Willy, var, at jeg ikke ønskede, at der senere skulle opstå tvivl om eller misforståelser i mit forhold til rådet.

Nogen tid senere kom Grethe Brinkhard og fortalte mig, at jeg kunne fortsætte mit arbejde på Instituttet, men nu med registrering og ordning af Martinus' personlige ejendele og indretning af mindestuerne. Dermed forstod jeg, at rådet havde accepteret mig og mine nye opgaver i Martinus' lejlighed, og at rådet var blevet enige om, at det var i overensstemmelse med Martinus' ønske.

Da Willy på et tidspunkt fortalte mig om den snak, rådet havde haft om mig, sagde han, at rådet syntes, jeg havde været "firkantet". Denne kommentar forekom mig uforståelig, for hvis rådet mente, at mine nye opgaver ikke var ifølge Martinus' ønske, så havde jeg jo sagt, at jeg ikke ville påtage mig dette arbejde. Jeg havde således givet dem mulighed for selv at afgøre, om de ville tro på mig eller ej, - og de havde jo valgt at tro på mig. De havde derfor ingen grund til at kalde mig "firkantet". Min tilstedeværelse og min fortsatte forbliven på Instituttet var en så indlysende ting for Martinus, at han ikke havde været i tvivl om, hvordan min tilknytning til Instituttet skulle være. Det undrede mig derfor, at rådet det ene øjeblik kunne sige, at jeg skulle fortsætte mit arbejde på Instituttet, og at de det næste øjeblik kunne opfatte mine spørgsmål som "firkantet".

En anden ting, som undrede mig, var, at rådet snakkede om mig og mit fortsatte arbejde på Instituttet uden at jeg blev spurgt om noget. Jeg måtte da være den nærmeste til at deltage i et sådant møde. Men dette mente man åbenbart ikke i rådet.

Et par måneder senere blev jeg inviteret hjem til Aage Hvolby sammen med Willy Kuijper. Aage og Willy ville tale med mig om mit arbejde, og om hvad dette omfattede. Under vore samtaler kom vi ind på afgrænsningen af mit arbejdsområde. Jeg mente ikke, at dette var noget problem og syntes, at det var indlysende, at rådets arbejdsområde dækkede alt det primære i Sagen, nemlig Martinus' værk, Det tredje Testamente, symbolerne og Strukturen, mens mit arbejdsområde omfattede alle Martinus' sekundære og mere private ting som f.eks. dagbøgerne, film, fotos, bånd og breve. Jeg blev på et tidspunkt meget ked af det, fordi jeg forstod, at vi ikke kunne blive enige om vor opdeling af vore arbejdsområder. I mit sind herskede der ingen tvivl, men jeg var ked af, at hverken Willy eller Aage kunne følge mig i de synspunkter, jeg fremlagde. Jeg bad derfor en bøn til Martinus, og uden at tænke nærmere over det tog jeg Martinus' nøglebundt op af lommen, rakte det frem mod Aage og sagde: "Værsgo, Aage, her har du nøglerne, så kan I gøre, hvad I vil." Det gav et sæt i Aage, og han sagde: "Nej, nej, nej," idet han gjorde en afværgende bevægelse med hånden. Og så blev der ikke talt mere om det.

Da rådet efter mit møde med Aage Hvolby ikke sidenhen kom tilbage til spørgsmålet, kunne jeg ikke opfatte det på anden måde, end at rådet havde accepteret, at Martinus havde tildelt mig den omtalte arbejdsopgave, og at mit arbejde og ansvar lå indenfor de områder, som jeg havde talt med Aage og Willy om.

Indenfor kun et par måneder efter Martinus' bortgang havde jeg nu hele to gange tilbudt at aflevere Martinus' nøgler til rådet. Denne gang havde jeg gjort det ud fra den begrundelse, at hvis rådet ville ændre på den opgave, som Martinus havde pålagt mig at udføre og ikke ville lade mig fuldføre mit arbejde i overensstemmelse med Martinus' ønske, så ville jeg afstå fra denne opgave. Hvis Martinus ikke havde givet rådet besked om min opgave, og hvis rådet ikke ville tro på eller ikke havde tillid til det, jeg sagde, så eksisterede der for mig ingen grund til at fortsætte samarbejdet med rådet, og for at undgå at komme i et misforhold til rådet, ville jeg derfor hellere afstå fra dette arbejde.

I tillid til at problemerne nu imidlertid var løst, fortsatte jeg mit arbejde i mindestuerne. For også at gøre Sagens venner bekendt med mit nye arbejdsområde skrev jeg en artikel i Kosmos 6/1982 under titlen 'Indsamling af effekter til Martinus Mindestuer', og heri skrev jeg bl.a.: "Det var Martinus' ønske, at hans lejlighed skulle indrettes til mindestuer, efter han havde forladt det fysiske plan. I den forbindelse bad Martinus mig personligt om at ordne alle sine personlige efterladte ejendele og sørge for den endelige udforming af mindestuerne. Jeg har påtaget mig denne opgave og betragter den ikke blot som min, men som Martinus' venners fælles opgave, og dette arbejde skal jeg for mit vedkommende efter bedste evne udføre i overensstemmelse med Martinus' ånd."

På daværende tidspunkt var Aage Hvolby ansvarshavende redaktør for Kosmos, og hvis han eller rådet ikke havde været enige med mig i det, jeg havde skrevet, ville de som den naturligste sag i verden have kunnet gøre mig opmærksom herpå, men det gjorde de ikke. Heller ikke i årene derefter sagde de noget. Først da der var realiteter bag min åbning af mindestuerne, reagerede rådet, for otte år efter Martinus' bortgang skriver rådet til Sagens venner, at de intet kender til denne "særlige aftale", som de kalder det, mellem Martinus og mig (se rådets redegørelse af 14.2.1989 øverst side

1). Det, som de havde givet indtryk af, at de havde accepteret, forkastede de nu og brugte det i stedet imod mig.

Grunden til, at jeg i 1981 fortsatte mit arbejde i mindestuerne, skete i fuld tillid til, at rådet havde accepteret Martinus' ønske. At dette imidlertid ikke har været tilfældet, fandt jeg først ud af i forbindelse med rådets opsigelse af mig. Jeg forstod, at rådet ikke kunne have taget stilling til mine spørgsmål, ej heller da der i forbindelse med den senere retssag forelå en berigtigelse af mit udsagn fra tre af Sagens trofaste og meget nære venner, for ingen af disse er på noget tidspunkt blevet kontaktet af rådet.

Rådet har således ikke næret noget ønske om at finde frem til sandheden, men har derimod vist, at de hverken har tillid til Forsynet eller til Sagens medarbejdere. Det ville have været kærtligt, hvis rådet havde taget stilling til spørgsmålet med hensyn til mig - ligemeget om det så var blevet et ja eller et nej - for derved havde man undgået megen uro på Instituttet, og dét havde været at foretrække fremfor, hvad der nu fulgte.

3. OPSIGELSEN

Rådet påbød mig nu at påtage mig et andet job udenfor mindestuens regi, men da jeg ikke kunne svigte mit løfte overfor Martinus, måtte jeg sige nej tak til dette andet fuldtidsjob. Rådet reagerede med at afskedige mig.

a) Baggrunden

For at kunne beskrive baggrunden eller optakten til opsigelsen må jeg berette om et møde, som Pia Schlüntz og jeg havde med rådet i foråret 1986. På dette møde stillede rådet mig ét eneste spørgsmål: Kan mindestuerne åbnes i august 1986? Dette mente vi ikke kunne nås, idet der endnu var en hel del forhold, som skulle bringes i orden. Vi forelagde rådet vore tanker herom, og til vor glæde viste rådet megen entusiasme for de planer, vi i den forbindelse fremkom med samt for den dermed senere åbning af mindestuerne.

Efter vort møde med rådet følte vi os tilskyndet til at yde en ekstra indsats, således at åbningen af mindestuen ikke skulle trække mere ud end højst nødvendigt. Vi dannede derfor mindestuegruppen og fik to af Sagens gamle venner, Bodil Holsting og Axel Heiberg, til at hjælpe os med denne meget konkrete opgave. I et brev i december '86 præsenterede jeg rådet for gruppen og skrev, at vi arbejdede på, hvad der endnu skulle gøres i mindestuerne, hvordan åbningen skulle foregå, og hvor meget den ville komme til at koste, og at vi i den forbindelse var stødt på nogle økonomiske spørgsmål, som vi bad rådet om at besvare.

Den 10. december 1986 - dagen efter at rådet havde modtaget mit brev - fortalte Grethe Brinkhard mig, at rådet ville snakke med mig den følgende tirsdag, dvs. den 16. december 1986, fra kl. 15 til kl. 16. I forvisning om, at vi skulle diskutere indholdet af mindestuegruppens brev, gik jeg lidt senere ind til Grethe og spurgte, om nogle af gruppens medarbejdere kunne være med. Men Grethe var pludselig meget kort for hovedet og sagde skarpt: "Bare dig alene!" For at understrege sine ord gjorde hun samtidig en huggende bevægelse med venstre hånd. Jeg blev forskrækket og spurgte, hvad vi skulle tale om. "Om alt!" var igen Grethes korte svar. Jeg satte mig ind på mit kontor og funderede over, hvad der kunne være galt. Jeg vidste ikke af, at jeg skulle have gjort noget forkert og vovede mig derfor efter en lille times tid for tredje gang ind til Grethe og spurgte endnu engang, hvad specielt rådet ville snakke med mig om i løbet af bare den ene time, som man havde afsat til denne samtale med mig. Grethe kom nu med en lang forklaring om ingenting, og jeg var ikke klogere, da jeg forlod hendes kontor.

Jeg spekulerede meget over denne kommende samtale med rådet og forsøgte at kontakte Aage Hvolby. Jeg ringede til ham tre gange i løbet af week-enden, men hver gang fik jeg at vide, at han ikke var hjemme, og at hans familie ville bede ham om at ringe, så snart han kom. Men Aage ringede ikke.

Tirsdag den 16. december kl. 15.00 mødte jeg op til mødet. Til stede var Henning Laug og Willy Kuijper. Henning indledte med at forklare, at Grethe, som skulle have ledet mødet, var blevet syg. Tage Edeling skulle også være med, men det viste sig, at han

havde glemt det, og han kom først en halv time senere, efter at Henning havde ringet efter ham. Henning sagde, at Grethe allerede havde gjort det klart for mig, at rådet var i knibe. Han forklarede, at der manglede nogen til at skrive forskellige ting ind på tekstbehandlingsmaskinen. Det var bøgerne, kursusforedrag, brochurer og 4. bind af Det evige Verdensbillede. Rådet syntes, at det var noget for mig, og hvis jeg gjorde det, kunne de overføre min løn til en anden konto i regnskabet. Jeg svarede, at jeg ville tænke over det, og aftalen blev, at jeg skulle ringe til Henning og give ham besked.

Dette gjorde jeg lørdag den 19. december 1986. Jeg spurgte Henning, om jeg skulle opfatte rådets tilbud som et spørgsmål, og da Henning bekræftede dette, sagde jeg, at jeg ønskede at besvare spørgsmålet med et nej tak. Nu ændrede Henning tone og sagde vredt, at så havde jeg ikke forstået ham rigtigt, og så måtte vi snakke med hinanden igen! Jeg sagde, at jeg havde forstået ham ganske udmærket, og at jeg nu også havde besvaret rådets spørgsmål. Det var Henning ikke tilfreds med og gentog, at så måtte vi snakke med hinanden igen.

Alt dette skete, lige inden jeg rejste på juleferie.

Da jeg kom tilbage til Instituttet efter min ferie, mødte jeg torsdag den 8. januar 1987 Tage Edeling på Mariendalsvej. Vi aftalte, at vi skulle snakke sammen den følgende mandag. Denne dag ventede jeg ham med kaffe og kager, men Tage E. kom ikke. Han kom heller ikke den følgende dag. Først da jeg var ved at gøre mig klar til at gå hjem et kvarter over fire, ringede det på Martinus' dør. Det var Tage. "Ja, vi skulle jo snakke," var det eneste Tage sagde. Han gav mig ikke et knus, som han ellers plejede at gøre, men stirrede ned på sine sko, synligt ilde berørt. Jeg svarede, at jeg var på vej hjem, og at jeg havde ventet på ham i hele to dage. Vi aftalte nu at mødes den næste dag, onsdag.

Da Tage kom næste dag, sagde han, at jeg måtte forstå, at der ikke var penge til mindestuerne, og at min løn derfor igen var blevet overført til produktionen, og da man ønskede bøgerne udgivet, tilbød rådet mig nu et job, hvor jeg kunne skrive bøgerne, brochurer m.m. ind på Instituttets tekstbehandlingsanlæg. Hvis jeg ikke accepterede dette nye job, "så var det ud!" var Tages helt præcise og ordrette formulering. Inden vi sagde farvel til hinanden, bad

jeg Tage om at skrive alt det ned til mig, som han netop havde fortalt mig, og dette blev til rådets første redegørelse til mig af 14. januar 1987 (se bilag 1).

Men hvad var der egentlig sket?

Grethe var blevet vred, fordi jeg havde ønsket nogle af mindestuegruppens medarbejdere med til et møde, som jeg kun kunne tro, betød et svar på mindestuegruppens brev. Med hensyn til Henning, så lod han mig blive i den tro, at rådet havde stillet mig et spørgsmål, mens det i virkeligheden var en rådsbeslutning, for det fremgår af rådets redegørelse af 14.2.1989 s. 1. Denne beslutning forlangte rådet nu, at jeg 'frivilligt' skulle føje mig. Og endelig Tage, som ikke var sig selv, som ikke hilste, som var nervøs og ikke turde se på mig, men stirrede ned på sine sko, og som 'glemte' vor aftale. Ingen af de tre, hverken Grethe, Henning eller Tage, fortalte mig om rådets egentlige beslutning, som lå til grund for deres overflytning af mig til produktionen, nemlig den, at rådet allerede i december 1986 havde vedtaget at gøre mit arbejde i mindestuerne til et ubetalt job, som jeg - hvis jeg kunne - fremover skulle varetage på frivillig basis efter endt arbejdsdag i produktionen.

b) Martinus' ønske

Men jeg var bundet til mit løfte til Martinus og kunne derfor ikke påtage mig denne nye arbejdsopgave. Dette meddelte jeg rådet i mit brev af 24. januar 1987 (se bilag 2), som jeg sendte hjem til hvert enkelt rådsmedlem. Dagen efter, at jeg havde afsendt det, kom Tage E. ind til mig og rykkede mig for et svar på rådets redegørelse. Jeg gav ham en kopi af mit brev, som han endnu ikke havde modtaget. Han læste det straks, og da han var færdig, spurgte han mig bl.a., hvor længe jeg havde været ansat på Instituttet. På mit svar, at jeg havde været der i over 10 år, sagde han, at så havde jeg ifølge funktionærloven 6 måneders opsigelsesvarsel. Yderligere kommentar modtog jeg aldrig på mit brev, hverken fra Tage E. eller fra de øvrige medlemmer af rådet.

Senere samme dag vendte Tage tilbage med rådets skriftlige opsigelse af mig med fratræden 6 måneder senere (se bilag 3).

Jeg forstod, at rådet ikke følte sig moralsk forpligtet overfor Martinus' ønske og mit deraf følgende løfte. Hvis jeg tog fejl heri, kunne alternativet kun være, at rådet ikke havde tillid til mig og ikke troede på det, jeg sagde. Tanken herom bedrøvede mig, men da rådet ikke var interesseret i at spørge mig nærmere ud med hensyn til mit løfte til Martinus, kunne jeg ikke gøre andet end at overlade dette til rådsmedlemmernes egen samvittighed og dermed lade det være en sag mellem rådet og Gud, og ikke mellem rådet og mig.

c) Opsigelsen kun foreløbig

I rådets redegørelse til mig af 14. januar 1987, som gik forud for min opsigelse (se bilag 1), stod der, at man var "tvunget til - indtil videre - at stoppe udgifterne til mindestuerne." Man lod mig altså forstå, at opsigelsen af mig kun var midlertidig.

Da rådet i deres skriftlige opsigelse af mig ikke gentog, at opsigelsen kun var "indtil videre", nævnte jeg dette overfor Tage Edeling under en samtale, som han og jeg havde den 30. januar 1987. Tage E. sagde, at det, der stod i rådets redegørelse af 14. januar 1987, stod ved magt, og han forklarede, at når de økonomiske forhold igen blev normale, så kunne jeg komme tilbage. Da jeg vidste, at Instituttet arbejdede med fem års rullende budgetter og derfor havde et godt overblik over den økonomiske situation, var det derfor kun en naturlig reaktion fra min side at forhøre mig om, hvornår rådet regnede med at kunne genansætte mig. Dette nævnte jeg i et brev til rådet den 6. februar 1987 (se bilag 4), hvori jeg bekræftede Tages og min samtale.

Herefter opstod der forvirring omkring min opsigelse, for på et møde mellem Henning Laug, Tage Edeling og mig den 16. februar 1987 sagde Tage E., at med hensyn til "indtil videre", sådan som det var nævnt i rådets redegørelse, så måtte jeg have misforstået dette, for mindestuerne ville aldrig mere få lønnet medarbejderkraft. Jeg svarede, at det var nyt for mig, og at der ikke havde stået noget herom i rådets redegørelse. Tage E. sagde, at angående skrivejobbet i kælderen, så hørte dette aldrig op. Efter mødet udarbejdede jeg et referat (se bilag 5), som jeg sendte til samtlige rådsmedlemmer.

Men nu blev forvirringen total. Henning L. sagde, at jeg ikke havde refereret korrekt, for Tage E. havde ikke sagt, at jeg aldrig kunne komme tilbage. Endvidere havde meningen med mødet den 16. februar 1987 været, at Tage E. og han skulle have indsigt arbejdsgangen i mindestuerne. Hertil svarede jeg, at da Tage ikke havde nævnt noget om det, så havde jeg heller ikke kunnet referere det. (NB! Rådet ville nu have to rådsmedlemmer med i mindestuegruppen. I rådets redegørelse af 14.2.1989 står der ellers, at rådet kun ville have et rådsmedlem med.) Henning udarbejdede herefter selv et referat af samme møde, som jeg modtog den 11. marts 1987, og heri står: "... vi kan bruge mange penge til produktionen (oversættelse og udgivelse af bøger), førend situationen bliver af en sådan art, at vi igen kan bruge penge til aflønning af en medarbejder ved mindestuerne" (se bilag 6). Heraf fremgik det nu, at det ikke var udelukket, at jeg kunne komme tilbage.

To uger senere skriver rådet imidlertid til mig i deres redegørelse af 3. marts 1987 det stik modsatte (se bilag 7): "Udgivelse af bøger, undervisning og oplysning er fremover de vigtigste funktioner på Instituttet og i Centret i Klint. De økonomiske muligheder rækker derfor ikke til et område, som bl.a. mindestuerne, om end dette på langt sigt også er et vigtigt område. (...) Kære Mischa, du fik et tilbud, som du klart afslog, derfor er afgørelsen uigenkaldelig."

d) Nye frivillige medarbejdere

Som nævnt ovenfor havde jeg et møde med Henning Laug og Tage Edeling den 16. februar 1987, og på dette møde oplyste Tage E. om, at der havde meldt sig 2-3 frivillige, der havde påtaget sig arbejdet med at skrive det, som jeg ellers skulle have skrevet ind på tekstbehandlingsmaskinen (se bilag 5 og 6).

Jeg mente, at de frivillige medarbejdere, som havde meldt sig, nu erstattede mig og den lønomkostning, som rådet sagde, jeg var for Instituttet, og dermed blev det arbejde, som rådet havde forlangt, at jeg skulle udføre, nu på eksemplarisk kosmisk vis udført af både frivillig og ulønnet arbejdskraft. Jeg forstod derfor ikke, hvorfor jeg ikke kunne fortsætte mit arbejde i mindestuen som hidtil. Men dette gav rådet mig ikke noget svar på.

Som et lille nota bene i denne forbindelse købte rådet et års tids senere to tekstbehandlingsmaskiner, fordi der nu var kommet flere frivillige medarbejdere, som havde påtaget sig skrivearbejde i produktionen. Forsynet opfyldte således til fulde rådets ønske om en produktiv indsats, der kunne opveje omkostningen ved min løn. Til trods herfor ændrede rådet imidlertid intet ved mit ansættelsesforhold til Instituttet.

e) Budgettet for 1987 halveret

Rådet begrundede opsigelsen af mig med henvisning til Instituttets dårlige økonomiske forhold og forklarede, at budgettet for året 1987 var halveret.

Rådet skriver i deres redegørelse af 14. januar 1987 til mig: "(...) da de nye skatteregler, der er gældende fra 1/1 1987, halverer vort budget, vil der ikke være penge til meget andet end de bøger, der er nødvendige at fremstille i år." Sådan skitserede rådet Instituttets økonomiske situation for mig i begyndelsen af 1987, og på dette tidspunkt var det ene og alene denne halvering af budgettet, der var årsagen til min firing.

Jeg forhørte mig hos Instituttets revisor Finn Bentzen, om vor økonomi var blevet halveret, og han svarede: "Det er ikke korrekt, at den nye skattereform "(...) halverer instituttets budget" (se bilag 9a).

Få uger efter min opsigelse forsøgte rådet da også at bortforklare denne halvering - og dermed faldt baggrunden for min firing væk.

Dette bevirkede imidlertid ingen ændring i mit ansættelsesforhold til Instituttet, og Henning Laug skriver i sit referat af mødet den 16.2.87 (se bilag 6), at "som sagen havde udviklet sig, ville selv en større tilførsel af penge ikke bevirke, at situationen kunne kaldes 'normaliseret'". Rådet lagde nu mere vægt på, hvorvidt den økonomiske situation kunne kaldes normal eller ej. Tage Edeling havde ellers under vor samtale den 30. januar 1987 forsikret mig, at rådets redegørelse af 14. januar 1987 stod ved magt: Hvis vi igen havde normale økonomiske forhold, så kunne jeg komme tilbage, for min opsigelse var kun "indtil videre" (se bilag 4).

Jeg måtte efterhånden konkludere, at jeg ikke kunne stole på rådets forklaring om, at der var tale om en 'halvering' af budgettet, og at det var grunden til, at jeg var blevet sagt op. Derudover oplevede jeg nu også, at rådet løb fra deres ord, for min opsigelse var ikke længere kun "indtil videre", den var "uigenkaldelig" (se bilag 7).

Jeg var forundret og forvirret, og jeg følte, at det var vanskeligt at bevare tilliden til rådet.

Men forvirringen fortsatte. Her et par citater, hvoraf det fremgår, at jeg gerne måtte komme tilbage igen.

På de regelmæssige torsdagsmøder, hvor Instituttets faste medarbejdere deltager, sagde rådet på mødet den 26.2.87, at jeg atter kunne komme tilbage: "... Tage (Buch) håbede, at Mischa ville arbejde videre med det (mindestuerne), og spurgte, om det ikke var sådan, at Mischa ville blive aflønnet igen, når økonomien blev normal. Dette blev bekræftet." Det vil sige, det blev bekræftet af Tage Edeling i påhør af Grethe Brinkhard og Henning Laug, som også var til stede på mødet (se bilag 8).

På det følgende torsdagsmøde den 9. april 1987 kunne jeg alligevel ikke komme tilbage. Der blev sagt følgende: "Det er imidlertid urealistisk at forestille sig, at Instituttets økonomiske situation indenfor en overskuelig fremtid vil bedres i en sådan grad, at der ikke er områder, der må prioriteres højere. Derfor kan man ikke tilråde Mischa, at han lader en genansættelse indgå i sine planer for fremtiden." Og videre i referatet af samme møde hedder det: "Det står fast, at det udelukkende er af økonomiske grunde, at man måtte opsiges Mischas stilling i forbindelse med mindestuerne. Hvis Sagen rådede over tilstrækkelige økonomiske midler, var der ikke sket nogen opsigelse" (se bilag 9).

f) Opsigelsen skyldes økonomiske årsager

I rådets redegørelse af 14. februar 1989 skriver rådet: "Instituttets regnskab har i årenes løb til stadighed vist stigende underskud på driften for henholdsvis Instituttet og Centret i Klint (...). Af ovennævnte grund skønnedes det derfor i december 1986 nødvendigt at ændre arbejdet med Mindestuerne, således at det fremover kunne udføres på frivillig basis."

Rådet udtrykker bekymring for et stigende underskud på driften, men betragter man Instituttets regnskaber for de seneste år, så har de aldrig været så flotte som netop i disse år.

Vi har siden Martinus' bortgang i perioden fra 1980 og op til 1987 haft en formuefremgang fra 3,5 millioner til 14 millioner, og i 1988 var egenkapitalen vokset til 15 millioner, hvoraf de likvide midler var henholdsvis ca. 7,5 og 8,3 millioner kroner for årene 1987 og 1988 ifølge de i Kosmos offentliggjorte regnskaber. Heri er imidlertid ikke medregnet kursstigninger på godt 2 millioner kroner i 1987 og ca. 3 millioner kroner i 1988, hvilke beløb burde have fremgået af regnskabet i Kosmos for at give et sandfærdigt billede af Sagens økonomi, eller i det mindste burde have været nævnt i revisionspåtegningen. I de to nævnte år var renteindtægterne alene hhv. 964.000 og 827.000 kroner, og det er på denne baggrund rådet har afskediget mig under henvisning til "økonomiske årsager".

Når man ser på Martinus egne dispositioner i årene 1921 og frem til hans død, så gennemførte han opbygningen af hele Sagen med Institut, udgivelse af bøger og skabelse af centret i Klint uden en opsamlet formue, idet han støttede sig til Sagens interesserede i tillid til, at han altid ville få de økonomiske midler og den praktiske hjælp, som var nødvendig. I den forbindelse siger Martinus:

"Sagen er ikke ude på at samle penge. Den skal nok få det, den skal bruge efterhånden. Den er ikke ude på at samle sig en vældig formue til senere hen." (Strukturen 12.9.78)

"Verden vil komme til at se, at vi laver den nye verdenskultur. Det bliver vore ideer og ting, man kommer til at arbejde med. Hvis vi laver noget her - så vil folk benytte det. Hvis vi laver forkerte ting - det kan jeg ikke være med til." (Strukturen 12.9.78)

Alligevel beslutter rådet at opsiges mig af "økonomiske" årsager, som de siger. Rådet mente åbenbart ikke, at man havde 90.900,- kroner, som man kunne afse til mig, hvilket var min årsgage. Som en yderligere forklaring anfører rådet, at der til stadighed er underskud på driften. Men rådet undlader at oplyse, at selvom man har kørt med underskud på driften, så har man samtidig oplevet den glæde, at der er sket en betydelig forøgelse af Instituttets formue. Dette sidste positive træk må næsten være endnu mere interes-

sant og glædeligt at høre for Sagens venner. Men dette fortæller man ikke. Og hvorfor ikke? Hvorfor skal Sagens venner ikke informeres om den store værdiforøgelse, der er sket af Instituttets værdipapirer? Hvorfor udelades denne oplysning i regnskabet til Kosmos' læsere? En udeladelse giver et skævt billede af Instituttets økonomiske situation, for driftsunderskuddet er kun en del af den økonomiske helhed, og således også kun en del af sandheden. For at kunne nå frem til hele sandheden, må man inddrage den resterende del, nemlig også den formueforøgelse, der har fundet sted. Først da er der mulighed for, at Sagens venner kan danne sig et realistisk billede af den økonomiske situation.

Rådet skriver endvidere i deres redegørelse af 14.2.1989, at revisor Finn Bentzen med hensyn til minstestuerne flere gange har gjort opmærksom på, at "udgifterne til dette område var for store under hensyntagen til, at der var mange andre og presserende opgaver, som skulle dækkes." Dette var Finn Bentzen åbenbart ikke enig med rådet i, for det blev straks efter udsendelsen af rådets redegørelse tilbagevist af revisor Finn Bentzen i hans brev af 13. marts 1989, som rådet udsendte til alle, der havde modtaget rådets redegørelse. Finn Bentzen skriver: "I forbindelse med alle aktiviteter har jeg selvsagt aldrig gjort opmærksom på, at udgifterne til minstestuerne var for store og videre, at dette skulle være grunden til, at Mischa Lim ikke mere kunne være ansat på Institutet."

Men hvad var da den sande årsag til, at rådet ønskede mig ud af minstestuerne? Det var ikke revisoren, der havde anbefalet at 'skære' mig væk, for økonomien så strålende ud, og budgetterne blev fint overholdt, havde revisor Finn Bentzen oplyst indtil flere gange. Et andet argument var, at rådet ville udnytte min arbejdskraft i produktionen, så jeg "kunne bidrage til en økonomisk forbedret situation". Men heller ikke dette argument holder, idet rådet også her skulle udbetale mig løn. Den økonomiske omkostning var altså den samme. Rådet mente måske, at de kunne få et øjeblikkeligt og måleligt resultat af min arbejdskraft, men da der meldte sig frivillige, som ovenikøbet var øvede i at skrive på maskine, måtte dette være en meget bedre løsning på det åbenbart så akutte skriveproblem fremfor at lade mig, der ikke var

øvet, sidde og skrive på maskinen og ovenikøbet blive betalt for det. Hvis dette sidste skulle være den sande grund, så har rådet gjort Sagen til et forretningsanliggende, og det er den ikke. I Strukturen siger Martinus:

"Sagen er ikke og vil aldrig blive en forretning". (Strukturen F411-4)

g) Prioritering og omprioritering

På torsdagsmødet den 9. april 1987, hvor også revisor Finn Bentzen deltog, dukkede der nu en ny begrundelse op for min fyring: Prioritering. Finn Bentzen sagde: "Det skal dog for klarhedens skyld tilføjes, at det er alene i det prioriterende og i det omprioriterende Mischas opsigelse skal søges..." (se bilag 9a). Finn Bentzen afkræfter således, at rådets begrundelse for min opsigelse var af økonomisk art. Det var hverken i en "halvering", en "normalisering" eller i det "økonomiske", at man skulle søge grunden til min opsigelse, men nu ene og alene - ifølge Finn Bentzen - i det "prioriterende" og "omprioriterende".

Og hvorfor nu pludselig det?

Ganske vist skriver rådet i deres redegørelse til mig af 3. marts 1987, at "udgivelse af bøger, undervisning og oplysning er fremover de vigtigste funktioner på Instituttet og i Centret i Klint", men dertil skal siges, at mindestuerne - som museum - også opfylder to af disse for Sagen så højt prioriterede funktioner, nemlig både undervisning og oplysning. Så disse argumenter kan rådet ikke bruge som begrundelse for denne "omprioritering" af mig og mit job. Hvis rådet gjorde det, så ville det være ensbetydende med, at rådet optræder som min 'overordnede', idet de på denne måde vil bestemme over mig og min arbejdsindsats. Samtidig vil konsekvensen være den, at de nedlægger en funktion på Instituttet, som er tilrettelagt og igangsat af Martinus inden hans bortgang fra det fysiske plan, og hvor jeg er personligt indsat og valgt af Martinus på nøjagtig samme måde, som rådets medlemmer er personligt valgte. Om et sådant problem siger Strukturen:

"Sagen skal være en sund fungerende organisme, hvor man ikke skal overvurdere den ene organisme frem for den anden." (Strukturen F422-11)

Dvs. at indenfor Sagen betyder vi alle lige meget, ingen er hverken mere eller mindre end nogen anden. Mindestuefunktionen, som er oprettet af Martinus, men som først gik i gang, da Martinus ikke længere var iblandt os, er lige så vigtig som arbejdet i produktionen, som igen er lige så vigtig som arbejdet i rådet osv. Som én gang accepterede medarbejdere har vi hver især den plads på Instituttet, hvor vi gør lige nøjagtig den gavn, som Forsynet har udset os til. Og den gør vi med glæde, for vi har frivilligt sagt ja til at gøre lige netop det stykke arbejde, som vi er beskæftiget med. Derfor ligger en ændring af dette forhold udenfor rådets kompetence, og derfor er dette ene og alene en sag, som afgøres mellem den enkelte medarbejder og Forsynet.

At opsige en medarbejder er at gå forud for Forsynet. Hvis Forsynet havde andre planer, ville Forsynet selv foretage den rigtige ændring på det rigtige tidspunkt. Dernæst er det at begrundede opsigelsen med en betrængt økonomi en forretningsmæssig handling, som ikke hører hjemme indenfor Sagen, og hvad angår den betrængte økonomi, så har dette som allerede vist ikke noget på sig. Om Instituttets økonomi iøvrigt skriver revisoren i sin redegørelse af 13. marts 1989, som blev udsendt som en korrektion på rådets redegørelse af 14. febr. 1989 "...fordi de fleste vist kan se, at instituttet er blevet 'velsignet' af Forsynet m.h.t. den økonomiske udvikling". Og det er jo sandt. Men Forsynet lader os tilkomme lige nøjagtig de penge, vi skal have og ikke en øre mere, og med dem skal Instituttet overholde de løfter og forpligtelser, som det nu engang har indgået.

"Sagen må være opmærksom på, at den opfylder sine forpligtelser med hensyn til løn og andre forhold." (Strukturen 5.3.74)

h) Min afvisning m.h.t. et andet arbejde

Når man tænker på, hvad jeg tidligere har sagt til f.eks. Aage Hvolby og Willy Kuijper med hensyn til den opgave, som Mar-

tinus pålagde mig, kan det ikke komme som nogen overraskelse for rådet, at jeg ikke kunne gå i gang med andre opgaver, for mit svar var en indlysende konsekvens af det, jeg allerede havde sagt.

Jeg havde endvidere i de forløbne år en del samtaler med Grethe Brinkhard, hvor vi kom ind på ting, som jeg til min store undren forstår, at rådet ikke kan have taget med i betragtning, inden de besluttede at overføre mig til et andet arbejde og til at afskedige mig! Nogle af disse ting var bl.a.:

1. Sagen er en livsbetingelse for mig!
2. Jeg har bl.a. sagt til Grethe, at hvis der var noget, hun ville vide, så skulle hun bare spørge mig, for vi var da venner.
Men man spurgte mig ikke om noget.
3. På et tidspunkt fortalte jeg Grethe, at jeg ville ønske, jeg havde mere kontrol over mit arbejde, for ligesom når man kører bil, er det ikke bilen, der skal køre med mig, men mig, der skal køre med bilen. Og det gjaldt også mindestuerne, som var et helt nyt arbejdsområde for mig.
4. En anden gang fortalte jeg Grethe, at jeg så gerne ville kunne arbejde hurtigere, men havde måttet erkende, at det kunne jeg ikke. Nu hedder det sig ganske vist, at man skal finde sig i alt, men det værste af alt er, at man skal finde sig i sig selv. Det havde dog været en trøst at tænke på, at det tog Martinus 7 år, før han kunne skrive, og det til trods for, at han havde sine talentkerner i orden.
5. Engang jeg havde arbejdet til langt ud på natten på Instituttet, advarede Grethe mig, idet hun sagde, at Martinus engang havde sagt, at vi skulle passe på vor krop og overholde vor hvilepligt, for kroppen havde behov for denne hvile. Da det skete en gang til, gentog Grethe det samme overfor mig.
6. Jeg fik dårlige og trætte øjne, når jeg arbejdede ved tekstbehandlingsmaskinen.

Bl.a. disse ting burde rådet have taget med i deres overvejelser, inden de traf deres beslutning om at overflytte mig til et andet arbejde. Jeg havde fortalt Grethe alt dette og kunne ikke andet end antage, at Grethe havde ladet sin viden gå videre til de øvrige rådsmedlemmer. Men det var ikke tilfældet. I stedet pålagde rådet mig nu at udføre to jobs, og for at klare dem, måtte jeg arbejde både dag og nat: Først skrivearbejdet fra

kl. 9 - 16 og efter kl. 16 fortsætte med arbejdet i mindestuerne. Endvidere forlangte rådet, at to rådsmedlemmer skulle sættes ind i arbejdet med mindestuen, og dette kunne kun betyde, at de fremover ønskede at arbejde uforstyrret oppe i mindestuen, mens jeg var beskæftiget nede i produktionen.

Rådets formand, Grethe Brinkhard, havde selv gjort mig opmærksom på Martinus udtalelse om, at man ikke skal brænde sit lys i begge ender. Til trods herfor krævede Grethe og de øvrige rådsmedlemmer af mig, at jeg frivilligt skulle acceptere at påtage mig at udføre to fuldtidsjob. Jeg skulle altså arbejde både dag og nat.

Rådet eller rådets formand vidste, at jeg havde problemer med mine øjne. Alligevel vil man anbringe mig en hel dag foran skærmen. Men er det sådan, Instituttet skal behandle sine medarbejdere? Er det kærligt? Er de her nævnte punkter eksempler på den moral, vi skal følge indenfor Instituttet?

Mit nye arbejde i produktionen skulle ifølge rådet bidrage til en forbedret økonomisk situation for Instituttet. En sådan løsning måtte lyde forjættende for enhver forretningsmand, for det ville indebære, at jeg skulle udføre to jobs for den samme løn. Mon ikke enhver forretningsmand ville gnide sig godt i hænderne, hvis han kunne overtale sine medarbejdere til det? Fakta er imidlertid, at hvis vi tænker sådan, så gør vi Sagen til en forretning, og det skal vi ikke ifølge Martinus, som siger:

"Vi er jo ikke ude på at pine folk til at arbejde gratis. Vi må også dyrke den moral."

(Strukturen 4.3.75)

"De synspunkter og fremgangsmåder, som anvendes indenfor forretningsverdenen, kan ikke anvendes her. Sagen er ikke og vil aldrig blive en forretning." (Strukturen F411-7)

"Vi må huske på, at det, der er et penge- og lønspørgsmål i alle andre ting, det er et moralspørgsmål hos os - det er det, vi lever for." (Strukturen 5.3.74)

i) Sagen er en moral

Som det fremgår af ovenstående citater, understreger Martinus meget kraftigt, at det hos os drejer sig om moralen og ikke om forretningsprincipper. Netop fordi det drejer sig om moralen, er hele Sagen baseret på lysten til at give, lysten til at hjælpe

sine medmennesker og lysten til frivilligt at påtage sig et arbejde. Det er dette fantastiske gaveprincip, som er Sagens fundament. Det er det, som gør, at Sagen er noget ganske enestående i sin natur, og som gør, at Sagen adskiller sig fra den materialistiske og forretningsmæssige verden.

Når man derfor inden for Sagen tænker i økonomi og handler, som om Sagen er en forretning, så rystes Sagen i sin grundvold, og en sådan handle måde vil ganske naturligt afføde en reaktion fra de af Sagens venner, som oplever dette. Da Sagen er vor alles Sag, er det kun naturligt, at vennerne træder til, når rådet ikke holder sig til analyserne og således bringer Sagen på afveje. Det er vigtigt, at vi hjælper hinanden, og den reaktion eller 'kritik', som derved kommer fra Sagens venner, kan selvfølgelig meget vel være positiv og opbyggende og udspringe af kærlighed til Sagen - og således være Guds stemme, for som Martinus også udtrykker det med hensyn til medarbejdernes indbyrdes forhold:

"Vier én familie." (Strukturen 25.08.74)

j) Opsummering

Hvis jeg skal prøve at samle trådene i forbindelse med rådets fyring af mig, så brugte rådet vendingen "indtil videre" som en lidt pænere formulering af rådets faktiske hensigter. Det samme gjaldt rådets formulering "en halvering af budgettet for året 1987", som endvidere viste sig at være ukorrekt. Med hensyn til Instituttets økonomiske tilstand var den også forkert udlagt af rådet. Derudover benyttede rådet 'forretningsmæssige' metoder ved afskedigelsen af mig. Endvidere havde jeg allerede i foråret 1986 forelagt mine planer med hensyn til bl.a. åbningen af mindestuerne, og rådet havde været meget entusiastiske herover. Da realiteterne imidlertid begyndte at tage form, havde entusiasmen pludselig lagt sig, og rådet ville have mig væk fra mindestuerne.

Rådet har således endnu ikke fortalt mig den sande grund til, at jeg blev sagt op. Både jeg og Sagens venner er fortsat i uvidenhed herom og er overladt til selv at gætte.

4. KAN MEDARBEJDERNE OPSIGES?

På et møde med rådet den 10. november 1988 gentog jeg et spørgsmål, som jeg ikke havde fået svar på: Hvor står det i Strukturen, at man kan fyre medarbejdere på Instituttet? Grethe svarede, at man havde andre tilfælde med opsigelser, f.eks. var både hun og Bertil Ekstrøm engang blevet opsagt. Jeg svarede, at det var Erik Gerner Larsson og ikke Martinus, der havde opsagt hende. Grethe fastholdt imidlertid, at eftersom Martinus havde været vidende om hendes fyring, så betød dette, at han også havde godkendt det. Mit svar var, at Strukturen helt tydeligt siger, at man ikke kan fyre folk indenfor Instituttet, og Martinus ville ikke sige ét i Strukturen og udøve noget andet i praksis. Derfor måtte det bero på en iagttagelsesfejl hos rådet, hvis rådets medlemmer fastholdt, at Martinus havde opsagt medarbejdere på Instituttet. Dette kom der ingen yderligere reaktion på fra rådets side.

Men af samme grund står spørgsmålet endnu åbent, og jeg efterlyser stadig væk et svar fra rådet.

Martinus har flere gange sagt, at han ikke kunne løfte en hånd for at slå et andet levende væsen, og at han var kommet her for at kærtegne. Hvis rådet derfor fastholder, at Martinus har fyret medarbejdere indenfor Instituttet, så siger de, at Martinus ikke overholder sin egen Struktur. En logisk konsekvens kan kun være, at Martinus må være en løgner.

Men for Martinus var teori og praksis ét og det samme. Han kunne ikke lyve, - og desuden ville blot den mindste lille løgn få kosmologien til at falde til jorden, for selvfølgelig kan man ikke bygge sandheden på en løgn, hvor lille den så end måtte være. En anden konsekvens af rådets overbevisning vil være, at hvis Martinus kan overtræde én kosmisk og eviggyldig bestemmelse, så kan han også overtræde en anden, en tredje osv., og dermed ville det se ud, som om man kunne bruge de kosmiske love efter forgodtbefindende. Men hvor er så logikken? Og kan vi stole på analyserne, når facitlisten kan ændres?

Nej! Hvis rådet i fuldt alvor vil fastholde, at Martinus har medvirket til at fyre medarbejdere indenfor Instituttet, så ved de ikke, hvad de siger. Så ved de ikke, hvad de gør.

Gloser som at 'opsige' og 'fyre' tilhører en materialistisk tankegang, der hører hjemme i forretningsverdenen og i de love, der er gældende dér. En sådan tankegang eksisterer ikke hos Faderen i himlen. Og når den ikke eksisterer i himlen, bør den heller ikke eksistere indenfor Sagen. Alene af den grund bliver det herefter umuligt fysisk at fyre medarbejdere fra Instituttet.

Når vi er sandhedssøgere, er de kosmiske analyser blevet en del af vor hverdag. Vi øver os i dem og forsøger at overføre dem til vor hverdag, idet vi føler den sandhed, som de indeholder, og selve oplevelsen af denne sandhed er målet for vor søgen. Med kosmologiens hjælp arbejder vi på at frigøre os fra alle de gamle vaneforestillinger og at leve efter den moralske ånd, som Sagen anviser. Kosmologien lærer os at arbejde med den åndelige side hos os og at dyrke den fremfor den materialistiske side i os. I Strukturen står der:

"Sagen skal være et upåklageligt eksempel på overholdelsen af de kosmiske analyser.

Det er på den måde, man lever i den åndelige verden." (Strukturen 4.3.75)

Med hensyn til Gerner Larssons opsigelse af Grethe Brinkhard, så kan Grethe være overbevist om, at Martinus aldrig har forladt hende i sine tanker. Hos Martinus har der aldrig eksisteret en adskillelse mellem ham og Grethe, og der kan kun være tale om en 'opsigelse', såfremt Grethe selv lader sit forhold til Faderen påvirke negativt. Hvis Grethe derimod står fast i sit forhold til Faderen, så kan der ikke rokkes ved det, heller ikke hvis forholdet ændrer sig rent fysisk. Grethe kan være sikker på, at Martinus har gjort alt for at få tingene på plads igen. Og dette skete jo også, for Grethe kom tilbage. Martinus indsatte Grethe i rådet og udnævnte hende også senere til formand, en opgave, som hun kunne varetage, så længe hun havde kræfter og lyst til det. Hvorfor mon han gjorde det? Var det, fordi han havde indset, at han havde handlet for overilet over for Grethe, da han sagde hende op, og nu ville gøre det godt igen? Nej, Martinus handler ikke overilet, og han opsiger ikke sine medarbejdere, som er kommet til ham i kærlighed til Sagen, og han har bestemt ikke brug for at gøre noget godt igen!

Hvis man er på bølgelængde med Sagen, så er man på bølgelængde med den på trods af alt, og det, selv om hele verden står på den anden ende. Det er ene og alene en sag mellem Faderen og sønnen. Dette forhold er helligt og kan ikke røres af nogen eller noget.

A. SYV PUNKTER TIL OVERVEJELSE

Udover de allerede nævnte grunde vil jeg nedenfor anføre nogle punkter, som ud fra mit kendskab til kosmologien og analyserne kun kan betyde, at man ikke kan opsiges medarbejdere indenfor Institut-

a) Funktionærloven

Når vi lever i Danmark, er vi selvfølgelig underkastet de danske love, for:

"Hvis der kommer en lov, så må vi naturligvis indrette os efter den." (Strukturen 4.3.75)

Hvis vi derfor vil opsiges medarbejdere, kan vi ikke komme udenom i det mindste at opfylde de krav, som funktionærloven stiller. I Strukturen står der imidlertid:

"Hvis vi følger de regler, der gælder for funktionærer og lignende ansatte, så fortsætter vi i det gamle spor, så er vi en slags forretning." (Strukturen 5.3.74)

"De synspunkter og fremgangsmåder, som anvendes indenfor forretningsverdenen kan ikke anvendes her. Sagen er ikke og vil aldrig blive en forretning." (Strukturen F411-4)

"Sagen er en videnskab, en moral, ikke en forretning, som man kan leve højt på.

(Strukturen 4.3.75)

Strukturen siger hermed, at Sagen ikke kan smide nogen ud, for i så fald må man benytte sig af funktionærloven. Og gør man det, så handler man efter Moselovens principper og handler, som om Sagen er en forretning.

Ved opsigelsen af mig brugte rådet ordet "opsige" samt gav mig det i henhold til funktionærloven lovmæssige opsigelsesvarsel på 6 måneder. Ved opsigelsen af Harald Berglund undlod rådet imidlertid at bruge ord som opsigelse og fyring, men meddelte ham, at de ikke siger ham op, men at hans "lønnede medarbejderskab ophører den 31. oktober", og det var begrundet i "afvigende

opfattelser" og "forskellige grundholdninger". En sådan omskrivning af de faktiske forhold ændrer selvfølgelig ikke realiteterne og er selvklaart ensbetydende med, at rådet opsiger et indgået arbejdsforhold. Dermed overtræder rådet ikke bare Strukturs, men også funktionærlovens bestemmelser. Strukturs, fordi Instituttet ganske enkelt ikke kan opsige en aftale om et indgået medarbejderskab, og funktionærlovens, fordi en usaglig opsigelsesgrund kan give anledning til, at der kan lægges sag an mod Instituttet. Herom siger Strukturs:

"Der må ikke være forhold, som medfører retssager". (Strukturs 5.3.74)

Rådets handlemåde gjorde som sagt, at Harald kunne have sagsøgt Instituttet, fordi rådet ikke overholdt funktionærlovens bestemmelser. Men det gjorde han ikke, og det siger en hel del om Haralds moral.

b) Fagforeninger

Strukturs siger, at vi ikke skal være med i fagforeninger, for hos os er der ikke noget med lockouter og strejker. Men, når rådet - som de siger - sagtens kan opsige medarbejderne, så er der netop al mulig grund til at lade sig sikre gennem en fagforening. Så længe rådet holder fast ved, at de har denne magt, er det nødvendigt, at medarbejderne er medlem. Dette burde rådet gøre alle deres medarbejdere opmærksom på, således at lønnede medarbejdere søgte medlemskab af en fagforening eller blev i den, hvis de allerede var medlem. Dette må være en indlysende konsekvens, hvis arbejdsgiveren har den magt, at han kan opsige en medarbejder. Martinus siger i Strukturs:

"Vi skal ikke beskyttes ved fastsatte love. Vi beskyttes ved, at vi laver tingene rigtigt, og reglerne er jo efter mine analyser." (Struktur 21.5.74)

"Vort arbejde er ikke magen til noget andet. Der er ingen, der kan få kontrakter, medlemskort o.l. Det er en moral. (Struktur 4.3.75)

"...Det er noget andet med forretninger, hvor de har fagforeninger og er forpligtede ved kontrakter osv. Det har vi ikke her." (Struktur 16.12.75)

"Efterhånden vil der blive medhjælpere, som ikke kan have stilling ved siden af.

Men det bliver uden fagforening og kontrakt". (Struktur 9.11.76)

At Sagens medarbejdere ikke skal stå i fagforeninger ved vi alle, og derfor har rådet heller ikke opfordret sine medarbejdere til at blive medlem. Men den logiske konsekvens er da også, at en moralens og alkærlighedens sag heller ikke kan opsiges sine medarbejdere, for

"Vortsystem er løsenet." (Strukturen 21.5.74)

c) Overordnet og underordnet

Martinus har ofte sagt - og det står også i Strukturen - at hos os er der ingen overordnede og ingen underordnede. Hvis det skal efterleves, så bliver bare det at tænke den tanke, at en medarbejder skal fyres, til en overordnet tanke. Så er bare tanken i sig selv i strid med Strukturen og hører ikke hjemme indenfor Sagen.

"Den overordnede er Livets Bog." (Strukturen 21.5.74)

"Bestyrelsen må have et vist overblik og tage de endelige beslutninger. Det er dens funktion, uden at dette giver ret til betegelsen over- eller underordnet." (Strukturen 27.8.74)

"Bestyrelsen er ikke en diktator over medarbejderne. Vi skal finde frem til, hvordan vi kan ordne det på den kosmiske måde for dem." (Strukturen 21.5.74)

Hvis man indenfor Sagen smider nogen ud, så er det ikke mere frivillighedens princip, der er herskende, men et magtforhold, der netop er baseret på at være henholdsvis overordnet og underordnet.

d) Vi er alle lige

Hvis vi holder fast i, at vi alle er lige, og hvis vi for et øjeblik antog, at man virkelig kunne fyre folk indenfor Sagen, så ville det betyde, at den ene medarbejder kan fyre den anden. Sikke et kaos det dog ville blive!

Men vi er alle lige i vort arbejde med de kosmiske love. Vi kom alle frivilligt ind i Sagen med vore ubetingede gaver, og deri er vi alle lige. At der i visse tilfælde udbetales løn til

en medarbejder, ændrer intet ved selve gaveprincippet og gør ikke gaven hverken mere eller mindre værd!

"Folk, der kommer må regne med, at det er noget de giver,

selv om der i visse tilfælde betales løn." (Strukturen 16.1.74)

Hvordan kan rådet, som også er frivillige medarbejdere, hæve sig over en anden frivillig og pludselig beslutte at nægte at ville modtage denne andens ubetingede gave, som Sagen ellers har modtaget med glæde i mange år? I mit tilfælde 'måler' rådet nu denne gave og gør den til genstand for en forretningsmæssig vurdering (se bilag 1 nederst). Men gaveprincippet er ikke underlagt de verdslige love, og når en gave først er accepteret, så er dette gaveforhold blevet til en sag mellem Faderen og gavegiveren.

e) Tilbage i kredsløbet

Vi er alle den fortabte søn på vej hjem til Faderen, og vi ved, at Faderen vil tage imod med åbne arme. Men her sker det, at når sønnen langt om længe vender hjem, bliver han mødt af Faderens stedfortræder og bliver smidt ud. Han bliver smidt tilbage i kredsløbet.

Denne bevægelse er ikke naturlig, for vi skal fremad i kredsløbet og ikke tilbage, og det er en af Sagens fornemste opgaver at stimulere det bedste i mennesket og at hjælpe det fremad.

Den enkeltes placering i kredsløbet er et udviklingsspørgsmål, og det kan ingen blande sig i. Dette bekræftes af Strukturen, når der står, at medarbejderen/sønnen går ind og ud af sig selv. Dengang sønnen var utilfreds, var det ikke Faderen, der smed ham ud, men sønnen selv, der frivilligt forlod Faderens hus. Det er således også sønnen, der frivilligt kommer tilbage til Faderen og hans hus, og Faderen vil til enhver tid tage imod ham med åbne arme. At smide sønnen ud - og således tilbage i kredsløbet - er at blande sig i sønnens udviklingsbane og i forholdet mellem Faderen og sønnen. Det kan ingen blande sig i. Forholdet mellem dem er helligt.

f) De verdslige love og Strukturen

De foregående generationer har kæmpet for at opnå rettigheder i deres forhold til arbejdsgiveren, og deres kamp har bl.a. resulteret i dannelsen af fagforeninger og de derigennem opnåede rettigheder. Men indenfor Sagen er sådanne gensidige forsikringer ikke nødvendige, og derfor eksisterer der heller ikke kontrakter mellem Instituttet og de ansatte medarbejdere. Martinus frigjorde Sagen for de love, som samfundet knytter til sådanne kontraktindgælder, og frigjorde dermed Sagen for love som f.eks. funktionær-loven.

Men hvorfor gjorde Martinus det? Ville Martinus fratage medarbejderne deres beskyttelse? Nej, selvfølgelig ikke, men ganske enkelt, fordi man indenfor en sag, hvis mål er alkærligheden, og hvor man lever efter de åndelige kosmiske analyser, ikke kender til lockouter, strejker, fyringer osv. Instituttets baggrund for at beskæftige medarbejdere bygger ikke på de materialistiske, verdslige love, men på alkærlighedens love og principper. I mødet hermed er de materialistiske love dømt til at bukke under.

Da alkærligheden er målet, nytter det ikke, at vi bliver ved med at holde fast ved de verdslige love. Martinus har i stedet givet os sin Struktur eller kærlighedsloven, og med hensyn til f.eks. opsigelser står der heri:

"Her skal ingen smides ud. De går ind og ud af sig selv." (Strukturen 20.9.77)

Tydeligere kan det ikke siges. Instituttet kan ikke smide folk ud. Et medarbejderskab kan kun ophæves efter aftale parterne imellem.

Rådet gjorde det alligevel, og dermed handlede de imod Strukturen. Forsynets primære bevidsthed kommer til udtryk gennem analyserne og Strukturen, og når rådet træffer deres beslutninger i overensstemmelse hermed, så må vi naturligvis acceptere disse, men hvis det ikke er tilfældet, så kan vi ikke støtte dem, for da ville vi selv gå imod analyserne. Så ville vi blive medskyldige.

Jeg har ikke hele Strukturen, men det, jeg har, er fuldt tilstrækkeligt og ikke til at misforstå. Lige meget hvor mange sider, der er udover dem, jeg har, så vil der intet sted stå det modsatte, for Strukturen kan ikke modsige sig selv:

"Vorkulturbeskrivelse ¹⁾ skal være enkel og ligetil, men sådan at den ikke kan væltes - ikke kan laves om. Dvs. den må ikke indeholde noget, der kan tolkes forskelligt."

(Strukturen 25.9.77)

g) Sagen er en moral

Rådet siger, at de afskedigede mig af økonomiske årsager, for "foranlediget af den økonomiske situation for Instituttet ser vi os ikke i stand til fremover at betale dig løn for dit arbejde med mindestuerne (...)" (se bilag 3).

Min kommentar hertil er at finde i Strukturen, hvor der står:

"Vi må huske på, at det, der er et penge- og lønspørgsmål i alle andre ting, det er et moralspørgsmål hos os - det er det, vi lever for." (Strukturen 5.3.74)

B. Konklusion

Som jeg nævnte under indledningen til de ovenfor anførte syv punkter, så kan Instituttet ikke opsig sine medarbejdere.

Rådet har ikke frihed til at handle, som de vil, for det er ikke dem, der bestemmer i Sagen, men derimod vor alles overordnede: analyserne, Strukturen. Og i Strukturen siger Martinus til rådet:

"Det skal rigtig pointeres, at det ikke er jeres vilje, der skal fremmes - det er en højere vilje - og I er kun vogtere af, at det bliver efter denne højere vilje." (Strukturen 25.9.74)

"Bestyrelsen ²⁾ skal være vogtere af Sagens Struktur og indhold." (Strukturen 10.12.74)

Hvis læseren af denne redegørelse kan acceptere bare et enkelt af de her nævnte punkter, så er det grund nok til, at rådet ikke kan fyre en medarbejder!

Hvis ikke, og hvis rådet herefter stadig vil fastholde, at de har ret til at opsig deres medarbejdere, så vil jeg gerne se, med hvilke udtalelser fra Strukturen de begrundet dette. Hvis rådet har ret, så skal jeg være den første til at bøje mig. Men hvis ikke, så må rådet bøje sig for Strukturen.

¹ dvs. Strukturen

² dvs. rådet

5. OM AT HOLDE SIT LØFTE

A) Mit løfte

Jeg lovede Martinus, at jeg ville udføre hans ønske. Jeg lovede også, at jeg - ligesom alle andre medarbejdere - ville overholde Strukturen, Sagens fundament. Og da der bl.a. står i Strukturen, at man skal holde, hvad man lover, og at man skal følge rådets beslutninger, så var jeg også indstillet herpå.

B) Rådets løfte

Rådet forklarer i deres redegørelse af 3. marts 1987 til mig, hvilke forpligtelser, der er pålagt dem. De skriver: "Instituttet kan ikke længere investere de beløb i mindestuerne, som hidtil har været udbetalt i løn. De økonomiske muligheder er meget begrænsede, og derfor finder vi det rigtigst at koncentrere os om udgivelse af Martinus bøger. Dette er vi forpligtet til både i.h.t. Instituttets love og også på grund af Martinus ønske om, så langt det vil være muligt at udbrede hans analyser i andre lande, inden den næste krig bryder ud. Udgivelse af bøger, undervisning og oplysning er fremover de vigtigste funktioner på Instituttet og Centret i Klint."

Rådet udtrykker hermed, at de vil overholde de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til Instituttets love og Martinus' ønske om at udbrede analyserne i andre lande.

Men ... rådet glemmer at nævne endnu et løfte, nemlig deres løfte til Martinus om at ville overholde Sagens Struktur. I Strukturen siger Martinus om rådet:

"Man er egentlig en vogter af alkærligheden, af Strukturen (...)

medarbejderstaben skal vide, at I har accepteret." (Strukturen 25.9.74)

"Sagen skal være et upåklageligt eksempel på overholdelsen

af de kosmiske analyser." (Strukturen 4.3.75)

Det er således ikke kun Instituttets lovpligtige bestemmelser og Martinus' ønske om at udbrede kendskabet til bøgerne, som rådet har lovet at overholde, men i allerhøjeste grad også Sagens Struktur! Martinus uddyber det nærmere i sine samtaler med rådet:

"Man skal arbejde sig hen til at være så udviklet, så human, at det man siger
- det er lov. Det må blive et led i skoleundervisningen, at man må holde sine løfter..."

(Strukturen 5.3.74)

"Sagen skal bruge sin Struktur, som den er indrettet fra åndelig side,
og som vi hele tiden skal være lydhøre for." (Strukturen 21.5.74)

"Det skal rigtig pointeres, at det ikke er jeres vilje, der skal fremmes,
- det er en højere vilje, og I er kun vogtere af, at det bliver efter denne højere vilje."

(Strukturen 25.9.74)

"Bestyrelsens funktioner skal være i kontakt med kærligheden,
med den intellektualiserede følelse." (Strukturen 22.1.74)

"Rådet skal værne. De skal handle efter analyserne..." (Strukturen 21.5.74)

Som det har kunnet ses af hele denne sag, så har rådet klart undgået at nævne deres løfte om at overholde Strukturen. Rådet har på intet tidspunkt refereret til Strukturen, selv om de er blevet bedt om det, og har truffet beslutninger, som ikke kan passes ind i Strukturen. Og dermed har de brudt deres løfte til Martinus.

C) Mit valg

Når man arbejder med moral, må man kunne stå for det, man siger og gør. Det burde ikke være noget problem.

Men det har givet problemer. Og i det aktuelle tilfælde kunne man meget vel spørge, hvordan rådets og mit løfte til Martinus kunne blive et problem, når vi begge skal overholde den samme Struktur? Hvordan kunne den situation opstå?

Når rådet f.eks. får kendskab til det løfte, jeg har afgivet til Martinus, så er det en af rådets opgaver at støtte mig i dette løfte. Det gjorde rådet imidlertid ikke. I stedet traf rådet en beslutning, som klart gik imod mit løfte, og rådet krævede, at jeg skulle følge deres beslutning.

Men ligegyldigt hvad jeg valgte, så ville det være moralsk forkert. Hvis jeg valgte at følge mit løfte til Martinus, så gik jeg imod Strukturens bestemmelse om, at man skal følge rådets beslutninger, og omvendt, hvis jeg fulgte rådets beslutninger, så

svigtede jeg Martinus og mit løfte til ham. Rådet stillede mig derfor i en yderst vanskelig situation.

Men jeg måtte imidlertid konkludere, at det var rådets beslutning, der var noget i vejen med, og jeg besluttede mig derfor for at holde mig til Martinus' ønske (se bilag 2).

D) Konsekvensen af rådets beslutninger

Rådet tog ikke hensyn til mit løfte til Martinus, for de tog arbejdet med mindestuerne fra mig og ville tvinge mig til at påtage mig et skrivearbejde i produktionen. Derefter pressede Henning Laug og Tage Edeling på for at komme ind i mindestuegruppen, og til sidst skulle jeg aflevere nøglerne til Grethe Brinkhard. På et tidspunkt satte rådet også nye låse på dørene til Martinus' lejlighed og lavede deres eget reglement med hensyn til mindestuerne. Sluttelig meddelte rådet mig på medarbejdernes torsdagsmøde i februar måned 1989, at de ikke længere betragtede mig som medarbejder i Sagen.

Mit forslag om at vi skulle snakke med hinanden, ville rådet ikke acceptere. Rådet var kun interesseret i, at jeg adlød og gjorde, som de havde sagt. De ville have, at vi satte en streg over fortiden og bare fortsatte derudad. Dette var jeg til gengæld ikke enig med rådet i, for jeg mente ikke, at det løste problemerne, tværtimod. Det ville kun skabe endnu flere.

Rådets fremmarch overfor mig, og rådets uvilje til at snakke ud om tingene forbavtede mig meget. Jeg begyndte imidlertid langsomt at forstå, hvad det var, der var ved at ske: Rådet arbejdede på selv at overtage arbejdet med Martinus' stuer og Martinus' private ting. Og dette chokerede mig.

På et tidspunkt havde jeg mest lyst til at opgive det hele. Jeg forstod, at hvis jeg fortsatte, så ville problemerne tage til, for det havde rådet allerede vist med deres holdning. Jeg følte mig utryk ved hele situationen, og jeg følte meget stærkt, at rådet var ligeglad med mig og med det ønske, som jeg gjorde mit bedste for at opfylde for Martinus. Da jeg luftede disse tanker for en god ven, kom svaret: "Ja, men hvis du giver op, så svigter du jo netop Martinus." Det var nok. Jeg besluttede at blive.

Men hvad skulle jeg gøre? Jeg gik meget alene og spekulerede over den situation, jeg var kommet i. Jeg anså den for en sag mellem Martinus og mig.

En dag var der én, der sagde til mig, at jeg skulle tage tingene i min varetægt. Jeg blev forskrækket. Jeg forkastede tanken og søgte efter en anden løsning. Min fortvivelse voksede. Kort tid efter fik jeg fra en helt anden side nøjagtig samme besked, og fra det tidspunkt var jeg ikke mere i tvivl! Der var ingen vej udenom. Jeg vidste, at sådan skulle det være. Der var intet andet alternativ.

Da det var sket, blev jeg rolig og følte en stor lettelse. Nu håbede jeg bare, at rådet og jeg fik snakket ud med hinanden inden den 31. juli 1987, som var min sidste arbejdsdag på Institutet, for jeg vidste, at situationen ville låse sig fast, hvis vi ikke fik løst problemerne inden.

Jeg håbede på en positiv vending lige til det sidste, men den kom ikke. Rådet ville ikke tale med mig. Tværtimod syntes rådet, at jeg ikke kunne komme hurtigt nok ud, og jeg blev endda bebrejdet, at jeg ikke gik med det samme, således at rådet havde kunnet bruge mine seks måneders løn til udgivelsen af bl.a. bøger.

Men mine anelser kom til at passe: Jeg var knap nok ude af Instituttet, før rådet var inde i mindestuerne, hvor de åbnede alle Martinus' private aflåste skuffer og skabe. På et tidspunkt afleverede rådet en kuffert med Martinus' tøj til Sam Zinglersen samt solgte en hel stak af Martinus' personlige bøger til et antikvariat for bare 300,- kroner. Det var bøger, som Martinus i årenes løb havde fået foræret af sine venner, og i nogle af dem havde giveren skrevet en tak til Martinus. Blandt bøgerne var også mange 'Det Bedste', hvor Martinus havde krydset de artikler af, som han havde læst. Dermed har rådet gjort Sagen en bjørnetjeneste, for nu kan vi ikke mere se, hvilke emner Martinus var interesseret i og har læst om. Hvad rådet mere har gjort, ved jeg ikke. Måske har de også fjernet, solgt eller smidt andre ting væk, som de ikke har anset for opbevaringsværdige.

Jeg valgte at holde mig til mit løfte til Martinus, og da rådet forhindrede mig i at opfylde det, så jeg ikke nogen anden mulighed end at tage arbejdet i min varetægt. Min handling var

en logisk konsekvens af det, jeg fra første færd havde sagt, og da rådet kendte min holdning, kan min reaktion ikke være kommet som nogen overraskelse.

E) Martinus er ikke væk

Rådet gjorde Martinus' ønske til en sag mellem rådet og mig, men den burde have været en sag mellem rådet og Martinus. Hvis rådet havde været i tvivl om noget med hensyn til mig og min fremtid, så skulle de have klarlagt det sammen med Martinus på samme måde, som de brugte næsten et helt årti til at klarlægge mange andre praktiske spørgsmål.

Men kan rådet gøre det forsømte godt igen? Ja, det kan de, for som Martinus sagde, at selvom han ikke mere er på det fysiske plan, så er han ikke væk af den grund, men kan gøre meget mere. Og det er sandt! Engang var det Martinus, der kom til os, nu er det os, der skal komme til Martinus. Og når Martinus siger til rådet: "I får det ikke nemt," (se rådets artikel 'Samarbejdet ..' i Kosmos 3/1987), så har han ret, for det kan være svært at indstille sig på Martinus, og bede til Gud og aldrig blive træt. Det er svært, når vi lever i en materialisk indstillet verden. Men det er vejen. Det er ad denne vej, vi når vort mål.

Vi må ikke glemme, at vi indenfor Sagen er - som Martinus siger - "én stor familie", og det vil sige, at vi som Sagens venner ikke kan stå passivt og se til. Vi har mulighed for at hjælpe rådet ved selv at sende vor bøn til Gud, og det gør vi, fordi vi holder af hinanden og af Sagen, og fordi vi søger sandheden. Dermed går også Martinus' ord om, at han fra det åndelige plan kan gøre meget mere, i opfyldelse.

6. GAVEPRINCIPPET

Når man går nærmere ind på rådets opsigelse af mig, så kan man ikke undgå at bemærke, at rådets handlinger kun har baseret sig på de ydre, materialistiske forhold som f.eks. økonomi. Rådet overser imidlertid, hvad jeg vil kalde de indre forhold, og dermed baggrunden for hvorfor f.eks. jeg i sin tid kom ind i Sagen.

Jeg gav Sagen en gave i form af min arbejdsindsats, og denne gave blev med glæde modtaget af Martinus i den udformning, som jeg formåede at give den. Da rådet overtog administrationen af Sagen i marts 1981, forlangte de efter i 6 år at have modtaget min gave, at denne gave fremover skulle "bidrage til en forbedret økonomisk situation" for Instituttet, idet de ellers ikke ville have min gave. Rådet hæftede med andre ord en betingelse på min gave. Min gave blev gjort betinget og til en forretningsmæssig aftale.

Ydermere fremhævede rådet mig og udstillede mig i deres redogørelse af 14.2.1989, idet de bebrejdede mig, at jeg havde modtaget kr. 535.000 i løn fra perioden januar 1981 til og med juli 1987. Man bebrejdede mig, at jeg havde modtaget løn, mens andre havde givet pengegaver til Instituttet, og atter andre havde ydet gratis hjælp i deres fritid og ferie. Disse beskyldninger mod mig kan kun betyde, at rådet ikke har forstået den praktiske side af gaveprincippet.

Jeg har med stor glæde ganske frivilligt og helt uden betingelser givet min gave til Sagen og dermed til menneskeheden. Når rådet bebrejder mig, at jeg i ca. 6 1/2 år fik udbetalt kr. 535.000,- i løn, så må jeg her på det allerkraftigste erindre om, at jeg aldrig har bedt hverken Martinus, rådet eller nogen anden om penge for det arbejde, jeg udførte på Instituttet!

Da jeg i sin tid kom til Danmark og fik fuldtidsjob som fysioterapeut, kom jeg hver dag efter endt arbejdsdag op og hjalp Martinus. Efter at have gjort det i ca. 4 år blev jeg en dag spurgt, om jeg ville ophøre med mit job som fysioterapeut og i stedet hjælpe Martinus hele dagen og således blive aflønnet af Instituttet. Det ville jeg gerne, og da Martinus og rådet nu gav mig løn, blev denne løn deres frivillige gavebidrag til mig til dækning af mine leveomkostninger. Med andre ord blev min løn nu Sagens ubetingede gave til mig.

Om sådanne forhold siger Strukturen:

"Naturligvis vil der være tilfælde, hvor vedkommende må sige noget fra, og da må vi give vedkommende løn." (Strukturen 4.3.75)

Når rådet derfor bebrejder mig, at jeg har modtaget løn fra Instituttet i 6 1/2 år, får man det indtryk, at rådet mener, at

det kun er medarbejderne eller andre af Sagens venner, der kan give ubetingede gaver til Sagen. Men det er selvfølgelig ikke tilfældet. Sagen selv danner ingen undtagelse med hensyn til gaveprincippet. Den er underlagt nøjagtig samme love og principper om frivillighed og om at give med glæde og uden betingelser, ligesom alle vi andre. Betyder alkærligheden ikke netop, at principperne gælder for os alle? Er det ikke netop derfor, at man kan stole på Sagen?

Sagens medarbejdere kommer frivilligt ind med deres ubetingede gaver, som udgør Sagens dybeste fundament. Derfor hedder det også i Strukturen:

"Det må altså være på frivillig basis. De, der kommer, må give udtryk for, hvad de vil give, hvad de vil lave." (Strukturen 10.12.74)

"Folk skal virke, hvor de helst vil. Sådan vil det blive i verdensstaten.

Hovedsagen i folks deltagelse i arbejdet er, at de har kærlighed til Sagen."

(Strukturen 30.4.74)

At nogle bliver betalt, bekræfter kun Sagens kærlige Struktur, og det er da også i dette lys, vi skal se udbetalingen af løn til medarbejderne. Lønnen er en gave fra Sagen til dens medarbejdere, en gave, som Sagen på et tidspunkt har besluttet at give en medarbejder for at dække den pågældendes leveomkostninger. Det er ikke en løn, der er baseret på forretnings- og overenskomstmæssige principper. I den materialistiske verden hedder den modydelse, som arbejdsgiveren giver den ansatte, løn. Men sådan er det ikke indenfor Sagen, for Sagen kan ikke modtage en ubetinget gave ved at give noget til gengæld. Indenfor Sagen giver en betalt medarbejder samme gave som en ubetalt medarbejder. Her er der ingen forskel.

Når rådet trækker mig frem, sådan som det er sket i deres redegørelse, gør rådet mit arbejde på Instituttet til et rent arbejdsgiver-/lønmotagerforhold. Rådet gør derved det, der skulle være en gensidig og frivillig gave, til en forretningsaffære, hvor de vejer og finder min ydelse for let i forhold til Sagen modydelse (min løn), og som følge deraf træffer de en ensidig beslutning om at ophæve det indgåede medarbejderskab med mig.

Men gaveprincippet er eviggyldigt, og en indgået gensidig aftale om at yde en sådan ubetinget gave, kan kun bringes til ophør, såfremt begge parter er enige herom. Netop på grund af dette princips eviggyldige realitet, ligger det udenfor rådets kompetence at ophæve det.

7. HARALD - ENDNU EN OPSIGELSE

Men rådet fastholder deres ret til ensidigt at bringe et medarbejderskab til ophør, for der er endnu et eksempel herpå: Rådet opsagde Harald Berglund, der var leder af skolen i Klint, pr. 31.10.1989, og opsigelsen af ham blev begrundet med "afvigende opfattelser" og "forskellige grundholdninger".

Med denne handling begik rådet samme fejl som overfor mig, og rådet bekræfter dermed endnu engang overfor Sagens venner, at de så absolut sidder inde med den magt, at de kan opsiges medarbejdere på Instituttet.

Da rådet i sin tid hentede Harald til Instituttet og ansatte ham som underviser i Klint, meldte han sig ud af sin fagforening, for det var jo en unødvendig omkostning, når man arbejdede for Instituttet. (Det samme gjorde jeg i øvrigt selv.) Af samme årsag ville Harald ikke kunne forvente nogen arbejdsløshedsunderstøttelse, men ville derfor være henvist til kommunal bistandshjælp, ligesom jeg var.

Rådet havde meddelt Harald, at deres veje måtte skilles. De sagde, at de ikke sagde ham op, dog ville hans lønnede medarbejderskab ophøre den 31. oktober 1989.

Harald selv havde ingen intentioner om at stoppe med at undervise i Klint, men da rådet meddelte ham, at de ikke længere agtede at betale hans livsunderhold, var han tvunget til at trække sig tilbage.

Baggrunden for, at det kom så vidt, skyldtes, at rådet pludselig havde ændret hans arbejdsområde. Udover at skulle stå for undervisningen i Klint - sådan som han og rådet havde aftalt det, da han blev ansat - så skulle han nu også påtage sig tilrettelæg-

ning og undervisning i København. Dette ville han også gerne, men der opstod en del praktiske og økonomiske problemer, da rådet samtidig forlangte, at han skulle bosætte sig i København. Rådet ville ikke have, at Harald blev boende i Klint de måneder af året, hvor han havde undervisningen i København.

Harald forsøgte at finde sig et sted at bo, som han kunne betale ud af den løn, han fik fra Instituttet, men det lykkedes ikke. Han havde spurgt, om rådet ville hjælpe ham, men det meddelte rådet, at de ikke kunne, og de meddelte ham også, at de heller ikke kunne betale ham noget til hjælp til den meromkostning, det ville være for en lejlighed i København. Slutningen herpå blev, at rådet meddelte ham, at de ganske vist ikke sagde ham op, men at de fra undervisningssæsonens ophør den 31. oktober 1989 ville standse lønudbetalingen til ham. Rådet ville således uden nogen gyldig grund ophøre med at udbetale løn til Harald. Det er ganske uhørt, for selvfølgelig kan rådet ikke pludselig tilbageholde en medarbejders løn. Det er ulovligt ifølge dansk lov, og lovene skal vi selvfølgelig overholde, det siger Strukturen:

"Hvis der kommer en lov, må vi naturligvis indrette os efter den." (Strukturen 21.5.74)

Med denne beslutning har rådet endnu engang vist, at når de først har taget en beslutning, så kan den ikke ændres. For Harald betød beslutningen en merudgift i forhold til de vilkår, hvorunder han i sin tid blev ansat, men denne ekstra omkostning var rådet ikke indstillet på at hjælpe ham med. Om disse ting siger Strukturen:

"Sagen er ikke interesseret i at udnytte sine medarbejdere indtil skelettet, men interesseret i at sørge for, at de virkelig bliver glade for at arbejde for Sagen - og det vil de være, når de ser, at de ikke behøver at være i en fagforening for at få en ordentlig løn. Hvad det angår, skal Sagen ikke være fedtet og spare og presse folk til at leve billigt. Sagen skal være et upåklageligt eksempel på overholdelsen af de kosmiske analyser. Det er på den måde, man lever i den åndelige verden." (Strukturen 4.3.75)

Hvis rådet vil opsige Harald og samtidig vil overholde Strukturen, så kan dette kun ske ved, at parterne gensidigt bliver enige om at lade samarbejdet ophøre.

Men denne enighed forelå ikke. Harald ønskede at fortsætte med at undervise med udgangspunkt i Klint, idet dette ville være

den mest økonomiske løsning for ham, eftersom hovedvægten af undervisningen fortsat lå i Klint. Han ville så tage ind til København og varetage undervisningen dér de fem måneder af året, det drejede sig om, og således undgå at være bundet til at betale husleje i København hele året.

Men rådet forlangte, at han skulle bo i København, når han ikke underviste i Klint, og da det viste sig umuligt for ham at finde en lejlighed, meddelte rådet ham, at de ikke mere ville udbetale ham løn.

Idet rådet fastholdt den usaglige opsigelse af Harald, skabte rådet netop et sådant forhold, som gjorde det muligt for Harald at anlægge sag mod Instituttet. Men Harald benyttede sig ikke af sin ret, og netop det viser, at i hvert fald hans holdning er i fuld overensstemmelse med Sagens Struktur.

Hvorfor kunne rådet ikke acceptere Haralds problemer? Hvorfor kunne rådet ikke hjælpe ham med at finde en løsning? Hvorfor kunne rådet kun se én og kun sin egen løsning på problemet? Og med hensyn til Haralds "grundholdning", hvem kan så stille sig som dommer overfor den? Kan rådet?

8. MARTINUS' TESTAMENTE

Rådet henviser i deres redegørelse til Martinus' testamente og gavebrev, hvorved Instituttet arver alle Martinus' efterladte ting. Disse dokumenter bruger rådet som begrundelse for at lade en højesteretssagfører overtage den videre "forhandling" med mig. Dette førte til, at rådet lod mig indstævne for Frederiksberg Rets Fogedafdeling, fordi jeg "uretsmæssigt havde fjernet en del vigtige ting" fra Martinus' stuer.

Jeg har imidlertid aldrig bestridt, at de pågældende ting tilhører Instituttet, og det sagde jeg også i retten. Når rådet nu bruger dette testamente som et kampmiddel mod mig, tillægger rådet dette dokument en værdi, som det ikke har indenfor Sagen. Dokumentet er kun en formalitet overfor den ydre verden. Men det ville Martinus beskytte alt, han havde - inklusiv sit åndelige arbejde - mod kræfter udefra. Når Martinus oprettede et person-

ligt testamente, eller - som man også kan kalde det - et fysisk, verdsligt testamente, sikrede han sig, at såvel Det tredje Testamente som alle hans øvrige efterladte ting ville komme hele verden til gode.

Hvis Martinus ikke havde oprettet dette verdslige testamente, så ville Instituttet have stået ubeskyttet overfor f.eks. eventuelle slægtnings krav med hensyn til arv. Men det undgår Instituttet at komme ud for, fordi Martinus forudså sådanne problemers opståen. Han beskyttede Instituttet imod yderverdenen med yderverdenens egne juridiske regler. I Strukturen siger Martinus:

"Der må ikke være forhold, som medfører retssager." (Strukturen 5.3.74)

og det sørgede han for, at der ikke var.

"Vi piller alt det væk, som skaber stridigheder.

Det, vi laver, er begyndelsen til verdensfreden." (Strukturen 4.3.75)

Med andre ord sørgede Martinus for, at der ikke var noget, som kunne forvolde Sagen/rådet lange og opslidende retssager. Instituttets forhold til yderverdenen og til staten blev gennem hans testamente og gavebrev lagt endegyldigt fast og fungerer som et værn mod yderverdenen.

Men ... udover at 'arve' dette verdslige testamente har rådet også modtaget en anden og meget større arv efter Martinus, nemlig Martinus' åndelige arv, dvs. tankerne i hans livsværk, Det tredje Testamente. Det er dem, der er gældende indenfor Instituttets rammer og Instituttets hverdag. Det er principperne heri, der skal arbejdes efter, og som skal være bestemmende for vort indbyrdes forhold. Det er dem, der beskytter os!

I Strukturen siger Martinus:

"Vi skal ikke beskyttes ved fastsatte love. Vi beskyttes ved, at vi laver tingene rigtigt, og reglerne er jo efter mine analyser." (Strukturen 21.5.74)

"Vi skal angive i Bogen om Strukturen, hvorledes vi skal samarbejde i dagliglivet i Sagen. Det bliver let at se, hvem der har ret eller uret..." (Strukturen 10.12.74)

"Studiebogen eller Vejledningen skal modvirke konflikter." (Strukturen 25.9.74)

Dette sidste har rådet ikke været overbeviste om, for rådet besluttede at hente hjælp til 'problemet' omkring mig i Frederiksberg Fogedret. Men vi har i vort arbejde med Martinus' åndelige testamente forladt det gamle spor og dermed også alt det, der har med jura, dokumenter, kontrakter og deslige at gøre. Hos os er disse ting blevet overflødige og unødvendige, idet vi indenfor Sagen arbejder efter menneskekærlige principper, og disse indeholder ingen stridigheder.

Når rådet alligevel bruger dette verdslige testamente mod sine egne medarbejdere, så bringer de netop stridigheder ind i Sagen og skaber netop sådanne forhold, som kan medføre retssager(!). Martinus' verdslige testamente var ikke ment som et våben mod Instituttets medarbejdere eller mod et medvæsen, men - som allerede nævnt ovenfor - som en forebyggende foranstaltning mod den ydre, fysiske verden. Det forebyggende heri vil blive synligt i samme øjeblik, som nogen skulle forsøge at anlægge sag mod Instituttet. Først da vil Martinus' verdslige testamente vise sit berettigelse.

Når rådet gør brug af fyringens og retsvæsenets principper overfor sine medarbejdere, benytter rådet sig af de verdslige principper og dermed af lokallogik. Dermed forlader rådet imidlertid den beskyttelse, som det giver at arbejde i Strukturens ånd, for de kosmiske analyser - verdenslogikken - står for helheden. En konfrontation mellem disse to former for logik vil betyde en undergang af de verdslige principper, idet lokallogikken, som kun repræsenterer en del af helheden, vil sprænges, når den møder verdenslogikken. For Sagen og for hver enkelt af os er det derfor vigtigt, at vi tilstræber at følge Martinus' åndelige testamente, Strukturen og analyserne, og når vi opdager, at vi har handlet forkert, så må vi gøre vor fejl god igen.

9. SAGEN VED FOGEDRETEN

a) Baggrunden

Som allerede nævnt forklarede rådet deres begrundelse for at gå rettens vej med følgende:

"Da alle Martinus' efterladte ting i.h.t. Martinus' testamente og gavebrev af henholdsvis 10.6.1980 og 18.6.1980 tilhører Instituttet og derfor sorterer under rådets ansvarsområde, skønnedes det rigtigt ved møde d. 10.5.1988 at bede advokat Steffen Andersen forsøge, om det var muligt ad forhandlingens vej at få tingene udleveret, da Mischa ikke havde reageret på rådets henvendelse af 23.3.88. Dette skete med breve fra Steffen Andersen til Mischa af 1.6. og 23.6.88. Disse breve blev sendt både anbefalet og pr. almindelig post, men brevene kom retur."

Jeg kan komplettere rådets forklaring med følgende oplysninger:

Rådets brev til mig af 23.3.88 blev sendt anbefalet til mig på min bopæl. Jeg blev forbavset over, at brevet var sendt anbefalet, men som tingene udviklede sig, forstod jeg hvorfor: Rådet var ved at forberede en retssag mod mig. Jeg besvarede ikke rådets brev, fordi brevet ikke indeholdt noget nyt, men kun var en opsummering og bekræftelse af, hvad der allerede var sagt og skrevet indtil dato. Rådets brev gjorde det imidlertid klart for mig, at ingen af rådets medlemmer nærede noget ønske om at gå sammen med mig ad den eneste rigtige vej, den direkte forhandlings vej, for på den måde at nå til en løsning af de opståede problemer. At rådet herefter henvendte sig til en sagfører, kom derfor heller ikke som nogen overraskelse for mig, og at jeg nu heller ikke reagerede på de to breve fra højsteretssagfører Steffen Andersen fra Hillerød

- for disse breve sendte jeg uåbnede tilbage - det siger sig selv. For hvordan skulle jeg kunne diskutere den ny verdensmoral med en højsteretssagfører, for hvem der kun består en verdslig ret, og som intet har med Sagen at gøre? Dette var en sag mellem rådet og mig, og løsningen på problemerne lå i en afklaring af forholdet mellem rådet og mig, og ikke mellem en højsteretssagfører og mig.

Martinus siger, at rådet er Struktursens og dermed moralens vogtere. Dvs. at alle rådets handlinger skal være i overensstemmelse med Struktursens bestemmelser. Når jeg som medarbejder for eksempel spørger rådet om, hvor det står i Strukturen, at man kan opsiges Instituttets medarbejdere, må rådet oplyse mig herom. Men det gjorde rådet ikke, og jeg fik slet ikke noget svar på mit spørgsmål. I stedet henvendte rådet sig til en højsteretssag-

fører og til den verdslige ret, han repræsenterer, for med ham som galionsfigur at lade sig føre tilbage til Moses-epoken. Dvs. at rådet, som burde have de allerbedste forudsætninger for at kende Sagens moral og Struktur, tyr til Moses-epokens principper for dér at finde løsningen på deres problemer. Næste skridt blev således også Frederiksberg Fogedret.

b) Første retsmøde den 30. september 1988

På rådets foranledning blev jeg tilsagt til at møde "personligt eller ved fuldmægtig" i Frederiksbergs Fogedret den 30. september 1988 (se bilag 10). Tilsigelsen, der var blevet mig forkyndt, indeholdt ikke noget om, hvad det drejede sig om, og en advokat, jeg havde forelagt sagen for, ville - selvom han ikke ville påtage sig sagen - møde op til det tilsagte møde, idet der kun var så få dage til, at det skulle finde sted. Han fik udleveret de manglende papirer i fogedretten, hvor foruden hrs. Steffen Andersen også var mødt Instituttets revisor Finn Bentzen, Hillerød, som repræsentant^{for}/rådet.

Min advokat anbefalede mig at tilbagelevere de ting, der stod på den liste, som Instituttet havde afleveret til retten. Hans kommentar var bl.a. - efter at han havde læst diverse referater og skrivelser - at det hele var en "børnehaven", og at han ikke ønskede at fortsætte sagen.

Næste retsmøde blev fastsat til to uger senere, den 14. oktober 1988.

c) Andet retsmøde den 14. oktober 1988

Inden dette retsmøde modtog jeg tre skriftlige erklæringer fra hhv. Helle Løgstrup, Tage Buch og Rolf Elving (se bilag 11, 12 og 13), som alle bevidnede Martinus' ord om, at jeg skulle tage mig af Martinus' personlige effekter og påtage mig at lave mindestue. Alle tre erklæringer blev afleveret på Instituttet den 10. oktober 1988, således at rådet kunne være bekendt med indholdet heraf inden retsmødet.

På dette andet møde i fogedretten mødte Pia Schlüntz og Tage Buch op sammen med mig, men de blev ude i korridoren, mens jeg gik

alene ind til mødet. Pia og Tage Buch var således ikke med inde til mødet, sådan som der står i rådets redegørelse.

Kort efter mødets start modtog dommerfuldmægtigen et brev fra min advokat, som meddelte, at han havde trukket sig ud af sagen. Fra dette øjeblik var det tydeligt, at dommerfuldmægtigen var pot og pande med Instituttets sagfører og revisor Finn Bentzen, og alle tre virkede overbeviste om, at denne sag hurtigt var klar. De valgte da også at overhøre min anmodning om at lade Tage Buch og Pia komme med ind til mødet. Jeg havde henvist til, at det mente jeg ikke, at rådets repræsentant, Finn Bentzen, ville have noget imod det. Men - som sagt - alle tre valgte at overhøre min anmodning og gik i stedet lige på og hårdt overfor mig. I dommerfuldmægtigens iver efter at få det overstået i en fart undlod hun at oplyse mig om mine rettigheder, nu hvor jeg stod uden advokat, samt om hvordan et sådant møde i fogedretten forløber.

Hrs. Andersen spurgte, om de ting, jeg havde taget med mig, tilhørte Martinus, eller om det var mine ting. Jeg svarede, at selvfølgelig var det Martinus' ting. Det havde jeg aldrig lagt skjul på, lige så lidt som jeg har lagt skjul på, at Martinus ønskede, at jeg og ingen anden skulle tage mig af hans personlige ejendele. Jeg sagde endvidere, at hvis der var uenighed om dette spørgsmål, så skulle vi - og det ville sige rådet og jeg - snakke ud herom.

På et tidspunkt fremlagde jeg de tre erklæringer fra Tage Buch, Rolf Elving og Helle Løgstrup. Dommerfuldmægtigen så kort på erklæringerne og gav dem så uden et ord tilbage til mig og uden at lade dem indføre i protokollen. Modparten, derimod, fik senere - og uden at jeg overhørte deres anmodning - indført en passus om, at der ikke forelå dokumentation for, at jeg skulle have brugsretten til de omhandlede effekter (se bilag 14). De tre erklæringer blev i øvrigt ikke yderligere kommenteret af nogen - hverken før eller siden - og heller ikke af rådet.

Dommerfuldmægtigen beordrede mig til at give tingene tilbage eller at fortælle, hvor de befandt sig, men dette ønskede jeg ikke. Hrs. Andersen foreslog nu, at jeg skulle aflevere alle effekterne på hans kontor, og at de blev dér, indtil jeg havde haft det møde med rådet, som jeg havde udtrykt ønske om. Selvfølgelig kunne jeg

ikke acceptere dette forslag, og da jeg herefter heller ikke ville fortælle, hvor effekterne befandt sig, begærede hrs. Steffen Andersen mig fængslet i 6 måneder med øjeblikkelig virkning.

Jeg stillede mig til rådighed og var parat til et ophold i en fængselscelle og afventede begivenhedernes gang. Fogeden var forsvundet ind i det tilstødende rum. Hrs. Steffen Andersen og Finn Bentzen havde forladt retslokalet. Jeg sad alene tilbage og ventede. Da der ikke skete noget, gik jeg efter 5-10 minutter ud i korridoren for at se, hvor de blev af.

Ude i korridoren herskede der stor forvirring. Hrs. Steffen Andersen og Finn Bentzen stod og diskuterede fængslingen med Pia og Tage Buch. Da jeg kom ud, gik Pia hen til mig, og vi aftalte, hvad hun skulle gøre med hensyn til at meddele det skete på min nye arbejdsplads, betaling af mine faste udgifter osv. På et tidspunkt gik Tage hen og ringede til Grethe Brinkhard på Instituttet for at meddele hende, at hrs. Steffen Andersen og Finn Bentzen havde begæret mig fængslet, og dette førte til, at Finn B. blev bedt om at ringe Grethe B. op.

Det er ene og alene takket være Tage Buch, at jeg ikke blev fængslet. Hvis Tage ikke havde ringet til Grethe B., så havde fængslingen af mig været en kendsgerning.

Da vi atter blev kaldt ind til mødet, begærede Instituttets advokat endnu et retsmøde. Dette blev fastsat til 8 dage senere, "så parterne kunne få lejlighed til at snakke med hinanden", som det hed.

Da mødet var slut, og vi atter stod ude på gangen, bad Finn Bentzen om at få de tre erklæringer udleveret, da han ikke kendte til dem. Dette undrede mig, idet Instituttet havde fået en kopi af dem 4 dage forinden. Samtidig fortalte Finn Bentzen, at han ville formidle det møde med rådet, som jeg havde bedt om under retsmødet, og han spurgte, hvem vi ville have med og noterede, at det udover mig selv blot skulle være Pia og Tage Buch.

d) Tredje retsmøde den 21. oktober 1988

Vi blev imidlertid ikke indkaldt til noget møde med rådet.

Vi mødte derfor op til det tredje retsmøde, som fandt sted den 21. oktober 1988, og det var først på dette retsmøde, at Tage Buch og Pia Schlüntz deltog som mine bisiddere.

Ved mødets start oplyste Finn Bentzen fogedretten om, at rådet for Martinus Institut ikke havde haft tid til at forberede et møde med os. På et tidspunkt under mødet henvendte jeg mig direkte til Finn B. og sagde, at jeg ikke forstod, hvorfor man afkrævede mig et skriftligt bevis for mit udsagn, når vi indenfor Sagen ikke arbejdede med kontrakter. At dette var korrekt, og at dette var måden, man arbejdede på indenfor Instituttet, bekræftede Finn B. nu overfor fogedretten. Men dermed bekræftede Finn B. også indirekte, at man indenfor Sagen arbejdede i henhold til mundtlige aftaler, og at man som følge deraf heller ikke kunne forvente at få noget skriftligt bevis på, at jeg talte sandt. Egentlig havde det nu været rettens opgave at nægte at fortsætte sagen, idet det var tydeligt, at det hele var en unødigt trætte af retten. Men det gjorde dommerfuldmægtigen ikke.

Instituttets sagfører anmodede nu om endnu et retsmøde under henvisning til, at man ville give de to parter mulighed for at snakke sammen. Dette gik dommerfuldmægtigen med til, men sagde dog, at dette så blev det sidste møde, og at sagen herefter måtte afsluttes, såfremt man ikke ville benytte sig af rettens midler, hvilket ville sige ransagning i hjemmet eller fængsling. (Se bilag 15).

e) Møde med rådet den 10. november 1988

Jeg modtog rådets indkaldelse til et møde den 10. november 1988 på Instituttet i brev af 31. oktober 1988, hvori rådet tillod mig at tage "én bisidder" med (se bilag 16).

I brev af 6. november 1988 bekræftede jeg mødet og fremsendte de punkter, som jeg ønskede behandlet (se bilag 17).

To dage før mødet modtog jeg et brev fra rådet (se bilag 18), hvori man meddelte mig, at hrs. Steffen Andersen ville være ordstyrer på mødet, og at han ville bringe de ting på bane, der skulle snakkes om. Dette brev beviste endnu engang for mig, at rådet ikke havde i sinde at snakke med mig i Sagens ånd, og dette meddelte jeg rådet i mit brev af 9. november 1988 (se bilag 19), som

rådet modtog næste dag, dvs. samme dag som vort møde skulle finde sted.

Denne dag kontaktede Willy Kuijper mig. Willy fortalte, at hrs. Steffen Andersen og revisor Finn Bentzen ikke ville være til stede på mødet, men at jeg så heller ikke måtte tage Tage Buch og Pia Schlüntz med. Da jeg fastholdt, at begge ville komme med, lød Willys sidste ord: "Ja, men så bliver der ikke noget møde!"

Da Pia, Tage Buch og jeg ikke ønskede at være årsag til, at det af mig begærede møde med rådet ikke blev til noget, mødte vi alligevel alle tre op til det aftalte tidspunkt på Instituttet, og det var da glædeligt at se, at vi også var ventet, for der var dækket bord til os alle. Jeg skal ikke her komme ind på mødets forløb, men vil bede læseren om at se på bilag 20, som er vort referat af dette møde. Dog vil jeg nævne, at Grethe Brinkhard ca. 10 minutters tid inde i mødet fortalte os, at rådet havde sluttet retssagen. På et tidspunkt under mødet fortalte man os også, at rådets formål med retssagen havde været, at de havde ønsket en erklæring om, at de pågældende fjernede effekter var Instituttets ejendom, og at retssagen havde været den eneste måde, hvorpå man havde kunnet få denne erklæring.

Rådet skriver i deres redegørelse af 14.2.1989, at Willy på dette møde tilbød at tale med mig "for muligvis at klare nogle af problemerne, men dette tilbud blev heller ikke besvaret." Jo, jeg svarede på Willys tilbud. Sandheden i dette er, at jeg spurgte Willy, hvornår vi kunne mødes, men da Willy først skulle til Jylland for at holde foredrag og ikke vidste, hvornår han var tilbage, ventede jeg på, at Willy skulle omsætte sine ord i handling. Det skete imidlertid ikke, og da jeg tilfældigt mødte Willy den 24. december, nævnte han heller intet herom. Og derved blev det.

For fuldstændighedens skyld kan jeg oplyse, at vort mødereferat blev fremsendt til rådet den 9. marts 1989, og at rådet den 29. marts meddelte os, at de ikke fandt ordlyden i referatet korrekt (se bilag 21). Vi ønskede selvfølgelig at vide, hvor vi skulle have udtrykt os forkert, og det skete i vort brev af 17. april 1989 (se bilag 22). Dette brev modtog vi aldrig noget svar på.

f) Fjerde retsmøde den 25. november 1988

Efter vort møde med rådet afventede vi den officielle meddelelse fra retten eller rådets advokat om, at retsmødet den 25. november 1988 var aflyst. Den kom imidlertid ikke. Derfor måtte vi endnu engang begive os ud til Domhuset på Frederiksberg til det fjerde tilsagte retsmøde, og her meddelte man os, at sagsøger havde trukket sagen tilbage den 15. november (på mødet den 10. november havde rådet sagt, at sagen allerede var sluttet!), og man beklagede meget, at hrs. Steffen Andersen ikke havde givet os meddelelse herom, sådan som det var normal fremgangsmåde. Vi var alle noget forundret over denne kaotiske afslutning, som alt i alt efterlod et indtryk af, at hrs. Steffen Andersen ikke havde kunnet komme hurtigt nok ud af sagen, og at bekendtskabet med Instituttet måske havde været en lidt blandet fornøjelse.

Man kan bagefter spørge sig selv, om rådet mon har tænkt på, hvordan mennesket Steffen Andersen følte sig efter denne sag? For hrs. Steffen Andersen var jeg blot en sær, lille mand, som han med rettens hjælp hurtigt kunne skræmme til at føje sig. Derfor begærede han indsættelsesforretning og senere også fængsling. Da hrs. Steffen Andersen begærede mig fængslet, fik han imidlertid pludselig kontraordre fra rådet. Dette har bestemt ikke passet hrs. Steffen Andersen, for dermed fratog man ham både hans og rettens magtmidler overfor mig, og uden disse var han magtesløs.

g) Retssagens resultat

Situationen, som den havde været før og efter vore retsmøder, forblev den samme, omend blot endnu mere fastlåst. Efter i alt fire møder i retten var hrs. Andersen og revisor Finn Bentzen på Instituttets vegne ikke kommet nærmere en løsning. Instituttet var derimod blevet kr. 50.000,- fattigere i honorarer til hrs. Andersen og revisor Finn Bentzen.

h) Martinus' personlige ting i min varetægt

Mit løfte til Martinus var affødt af Martinus' eget ønske om, at jeg skulle tage mig af hans personlige ting og mindestuerne. Dette havde jeg aldrig lagt skjul på overfor rådet, og rådet havde da også i deres væremåde overfor mig i de første seks år efter

Martinus' bortgang ladet mig forstå, at de accepterede mine nye opgaver.

Det skulle derfor hverken kunne vække forundring eller forargelse hos nogen, da jeg - efterhånden som jeg forstod, at rådet havde til hensigt at skubbe mig ud, for således selv at kunne komme til oppe hos Martinus - besluttede mig for at tage tingene i min varetægt. Det var jeg ked af at skulle gøre, men jeg forstod, at det ikke kunne være anderledes.

i) Rådet og retssagen

Rådet skriver som forsvar for deres handlemåde, at deres ansvarsområde er fastlagt i henhold til Martinus' testamente og gavebrev. Men rådet glemmer, at der med det materielle ansvar også medfølger et åndelige ansvar, og dét er bl.a. de aftaler og ønsker, som Martinus har aftalt med andre end rådet.

Hvad angår mig selv, så tilrettelagde Martinus i sin tid min fremtid indenfor Sagen, og Martinus' beslutning herom står fast og er ligeså gyldig som den særstilling, Martinus gav rådet, idet han - uanset at fremtidige medlemmer af rådet kun kan sidde i en fem-årig periode - tillod medlemmerne af det første råd at blive lige så længe de mente, de havde lyst og kræfter til at klare denne opgave. Min "særstilling" - som rådet kalder det - må derfor respekteres på lige fod med rådets særstilling.

Et andet af rådets forsvarspunkter kom til udtryk i følgende citat fra fogedprotokollen, som rådet gengiver i deres redegørelse af 14.2.1989: "Fogeden indskærpede Mischa oplysningspligten, idet der ikke forelå dokumentation for, at han havde brugsretten til de omhandlede effekter, og da det heller ikke fandtes sandsynliggjort, blev det besluttet, at den begærede indsættelsesforretning burde nyde fremme."

Rådet afkrævede mig en form for dokumentation med Martinus' underskrift, vel vidende at jeg ikke kunne fremskaffe et sådant retsgyldigt bevis af den simple grund, at Instituttet ikke arbejder med skriftlige kontrakter. At bede mig om en dokumentation, som rådet i forvejen ved ikke eksisterer, er en handlemåde som Martinus ville kalde for fup. I Strukturen siger Martinus:

"Vi må jo regne med, at vi har folk, vi kan stole på,
hvis underskrift ikke er nødvendig." (Strukturen 4.3.75)

"...Det er noget andet med forretninger, hvor de har fagforeninger
og er forpligtede ved kontrakter osv. Det har vi ikke her." (Strukturen 16.12.75)

Martinus ville ikke have vor underskrift, for han stolede på os. Omvendt, hvorfor skulle jeg så bede Martinus om hans underskrift? Hvorfor skulle jeg ikke stole på Martinus? Når rådet derfor stævner mig og officielt afkræver mig en skriftlig dokumentation, som man ved ikke eksisterer, så er det det samme som at forsøge at narre Guddommen.

Martinus og jeg havde en mundtlig aftale, der byggede på gensidig tillid. Martinus stolede på mig, og jeg på Martinus. Hvis Martinus havde bekræftet sin aftale med mig på et stykke papir, så ville rådet ikke have betvivlet mine ord. Men ... hvis Martinus virkelig havde nedskrevet vor aftale, så ville det samtidig have betydet, at han udtrykte mistillid til sit råd. Martinus siger jo, at vi må regne med, at vi har folk, vi kan stole på - og det gjorde Martinus! Derfor var det heller ikke nødvendigt med en skriftlig forsikring.

På den anden side, hvis jeg havde bedt Martinus om et skriftligt bevis på mit fremtidige arbejdsforhold på Instituttet, så ville jeg have udvist mistillid til såvel Martinus som til hans råd!

På vort møde med rådet den 10. november 1988, meddelte rådet, at deres formål med retssagen var at få dokumentation for, at jeg havde fjernet ting, som tilhørte mindestuerne. Denne dokumentation fik rådet allerede på andet retsmøde, hvor jeg bekræftede, at Instituttet havde ejendomsretten, og jeg brugsretten (se bilag 14).

Rådet skriver videre i deres redegørelse, at rådet ikke ønskede mig straffet. På retsmødet kom der imidlertid ikke kun straf på tale - nej, straffen blev krævet af rådets repræsentanter i retten. Rådet skriver, at de "naturligvis ikke" ønskede mig straffet, men rådet har vel næppe henvendt sig til retsmaskineriet med ønsket om at få mig frikendt! Nej, rådet ønskede mig dømt, og derfor gik de rettens vej. At konsekvensen kunne betyde op til 6 måneders fængsel for mig, har rådet naturligvis været informeret

om, inden de påbegyndte retssagen, for det var, hvad der ville ske, dersom retssagen gik dem imod.

Rådet anfører i deres redegørelse, at de henvendte sig til hrs. Steffen Andersen for at få ham til "ad forhandlingens vej" at få de fjernede ting udleveret. Men når rådet henvender sig til en advokat for at få hans 'hjælp', så viser rådet, at de ikke selv vil have med sagen og dermed med mig at gøre. Selv har jeg hele tiden ønsket at komme til en forståelse med rådet ad forhandlingens vej, men det er rådet, der ikke har ønsket om at benytte denne mulighed overfor mig. Når rådet vælger en advokat som talefører, vælger de at benytte sig af de verdslige principper, som han står for, og som bygger på Moseloven. Og dermed er vi på afveje! Men derudover bringer rådet Instituttets interne forhold ud i verden, og dette er en tydelig optrapning af konflikten til trods for, at vi indenfor Sagen sidder inde med en Struktur, som er løsenet på alle problemer. Problemer, der bundet i noget så essentielt som en overtrædelse eller tilsidesættelse af Sagens åndelige struktur, kan ikke løses af en udenforstående tilkaldt højesteretssagfører. Dermed løser rådet ikke deres problemer.

På andet retsmøde ville Finn Bentzen foranledige, at der blev arrangeret et møde med rådet, men på tredje retsmøde måtte han oplyse fogeden om, at rådet for Martinus Institut ikke havde haft tid til at tale med mig! Hvis det virkelig havde ligget rådet på sinde at få løst det opståede problem "ad forhandlingens vej", så havde muligheden været der nu. Men dette viste sig ikke at være tilfældet, og sandheden må være, at rådet ikke ønskede nogen samtale med mig. Da vi endelig fik et møde den 10. november 1988, eksisterede der kun ét emne for rådet: Hvordan får vi Martinus' ting tilbage? Alt andet var ligegyldigt, og det viste rådet ved indtil det sidste at kræve hrs. Steffen Andersen med til vort møde. Rådet ville have, at han var ordstyrer, og at han skulle bestemme, hvad der skulle snakkes om (se bilag 18). Det var i den ånd rådet ønskede at tale med os. Men dermed negligerede rådet fuldstændig det mellemmenneskelige aspekt, og det var tydeligt, at rådet ikke arbejdede på at få forholdet imellem os bragt til en kærlig slutning for begge parter.

Rådets erklærede formål med hensyn til at indlede en retssag mod mig, stemmer således ikke overens med deres handlemåde, og da jeg ikke har modtaget nogen undskyldning fra rådet om, at hrs. Andersen og revisor Bentzen var gået ud over deres beføjelser, kan dette kun betyde, at bl.a. kravet om fængsling skete i overensstemmelse med rådets hensigter med retssagen.

j) Effekten af den uafsluttede retssag

Retssagen blev en bekostelig affære for rådet, og det forsøgte rådet at rette op på ved at benytte følgende citat, som er taget fra Fogedprotokollen (se bilag 14), idet rådet udlægger det, som om det er et bevis på, at jeg er blevet dømt for at være tyv: "Fogeden indskærpede Mischa oplysningspligten, idet der ikke forelå dokumentation for, at han havde brugsretten til de omhandlede effekter, og da det heller ikke fandtes sandsynliggjort, blev det besluttet, at den begærede indsættelsesforretning burde nyde fremme." (Se rådets redegørelse af 14.2.1989 side 4.) Med dette citat ville rådet nu stemple mig som tyv overfor Sagens venner.

Men det nævnte citat indeholder ingen dom over mig. Fogedretten nåede aldrig at få afsagt en kendelse, for Instituttet trak sagen tilbage. Når rådet alligevel bruger dette citat, som om det var en kendelse, forleder de Sagens venner, og deres udsagn kan ses som et forsøg på at retfærdiggøre deres egen handlemåde. Rådet sætter sig til dommer over mig, og den dom, som fogedretten ikke fældede, fælder nu rådet for Martinus Institut.

10. SPLITTELSE OG HVORFOR

Nogen vil måske mene, at min redegørelse vil medvirke til at skabe yderligere splittelse indenfor Sagen. Men hvis man mener det, hvad lægger man så egentlig i ordet splittelse? Og hvorfor opfatter man det altid som noget negativt?

I vor søgen efter sandheden er det nødvendigt at udanalysere problemerne for på den måde at komme til klarhed over, hvor vi skal stå i en given situation. Det er en vanskelig balancegang, men igennem Martinus' analyser har vi fået en viden, som er et unikt redskab til løsning af vore indbyrdes problemer, uden at disse forårsager stridigheder.

I løbet af mine mange år hos Martinus var det en glæde at opleve, hvordan Martinus tog fat i de problemer, vi stillede ham overfor. Martinus talte tit herom, og det var dejligt at se, hvordan han løste dem. Mange har i årenes løb opsøgt Martinus for at få hans hjælp til at løse f.eks. deres ægteskabelige problemer. Når det skete, sørgede Martinus altid for, at han også fik en snak med den anden part, idet han ikke kunne danne sig et sandt billede af problemet og dets løsning, før han også kendte den anden parts synspunkter. Resultatet blev ofte, at ægteparret glade forlod Instituttet arm i arm, fordi de havde fundet en løsning på deres uoverensstemmelser.

Det var ikke altid, det gik sådan. Det hændte, at parterne besluttede at gå hver til sit. Men når det skete, så var begge parter nået til denne løsning i fuld overensstemmelse med deres egne ønsker og uden at denne handling forvoldte den anden ondt. De var begge tilfredse med løsningen, som de begge havde været med til at træffe, måske fordi de indså, at der var tale om en afslutning på et kredsløb eller en fase i deres liv. Den beslutning, som de nu havde truffet i fællesskab, gjorde, at de kunne skilles som gode venner.

En sådan udgang på et problem havde også været mulig i mit tilfælde, hvis rådet og jeg havde kunnet blive enige om min tilknytning til Instituttet. Grunden til, at det ikke skete, skyldtes, at rådet allerede inden samtalerne med mig havde truffet deres beslutning med hensyn til min fremtid. Vore samtaler var blot blevet en ligegyldig formalitet, der skulle overstås. Tænk, hvis Martinus havde gjort det samme! Tænk, hvis han havde taget en beslutning, inden han havde fået talt med de involverede parter! Nej, Martinus tog først stilling, når han havde skabt sig et færdigt billedet af situationen.

Ordet 'splittelse' indeholder en form for 'opgør', som kan opfattes negativt, men som er en stadig proces, som gør, at vi udvikler os, og hvorved vi lærer at skelne mellem, hvad der er sandt og ikke sandt. Når vi herefter også følger Struktursens ord om, at vi "skal støtte den, der har ret", så giver vi sandheden lov til at manifestere sig. Struktursens ord kan lyde som en opfordring, men logikkens vej vil aldrig opfordre til noget som helst. Vi har frivilligt accepteret Struktursen, vi går frivilligt ind for den, og vi vil - efterhånden som vi lærer den at kende - opfatte den som en god og fortrolig ven og vejviser i vor hverdag. Vi vil forsøge at efterleve Struktursens vejledning, fordi et venskab, der bygger på den rene sandhed, ikke kan stå passivt. Derved gør vi ret til magt, og vi vil lære at omsætte vore logiske tanker i logiske handlinger. Gør vi også dette i vort forhold til Sagen, giver vi Sagen en god og nærende grobund og de allerbedste betingelser for et godt samarbejde og en sund vækst, for når vi vælger sandhedens side, er vi med til at blotte lyset, selve den åndelige videnskab, Den hellige Ånd.

Der er en form for splittelse, som har sin baggrund i og som opstår ud fra det dyriske i mennesket. Den er nærmest eksplosiv og er rettet mod andre levende væsener end en selv, idet det er de personlige motiver, der er de fremherskende. Denne form for splittelse forårsager en splittelse mellem de pågældende parter, og det er denne form for splittelse, som ikke hører hjemme i Sagen. Struktursen siger herom:

"Sagen er vokset ud over alle disse foranstaltninger, der er begrundet i de dyriske principper. Vor sag repræsenterer en mentalitet, der er færdig med dyreriget."

(Struktursen 16.12.74)

Jeg synes tit, at man bruger begrebet 'splittelse' i sin hverdag. Jeg tænker her på den splittelse, som opstår ud fra vor søgen efter sandheden. Denne form for splittelse er rettet mod en selv og forårsager en splittelse i ens eget sind. Den bevirker en igangsættelse af en åndelig proces, som forårsager en splittelse mellem vor dyriske og menneskelige side. Processen er en kamp, hvorved man forsøger at finde den rigtige holdning overfor den mentalitet, man står overfor. Den er en kamp, vi udkæmper med og mod os selv - ikke mod nogen anden - og er det, vi kalder at

omvende os selv. For hedder det ikke også, at man skal ændre sig selv og ikke de andre?

I de tilfælde, hvor begge parter søger sandheden, vil længslen efter den gøre, at ingen af parterne vil opleve en indbyrdes splittelse. Tværtimod. Deres fælles længsel efter sandheden vil binde dem tættere sammen. Den splittelse, der kan komme på tale her, foregår i det enkelte menneskes eget sind, idet dets søgen vil forårsage en åndelig udrensning, som vil betyde, at dets menneskelige side efterhånden vil skille sig af med de dyriske tendenser og de gammelkendte vaneforestillinger. En splittelse af denne art er selve 'hjertets renselse'.

11. RÅDSBESLUTNING OG STRUKTUREN

Som det er fremgået af min redegørelse, har rådet flere gange undladt at give svar på mine spørgsmål vedrørende Strukturen. Dette kan undre én, for når rådet bliver bedt om at begrunde en truffen beslutning, hvad ville så være mere enkelt end at tage Strukturen frem og sige, at ud fra den og den udtalelse har rådet truffet den og den beslutning. Et sådant svar ville enhver kunne forstå, enhver ville også kunne se, at der var tale om en eviggyldig bestemmelse, som ikke var begrundet i tilfældigheder, og enhver ville som følge deraf også kunne acceptere den trufne beslutning.

Men dette har ikke været rådets fremgangsmåde. Rådet er derimod fremkommet med egne meninger og synspunkter og har på intet tidspunkt nævnt Strukturen og dens indhold. End ikke nu, mere end tre år efter at jeg er blevet sagt op, har rådet suppleret deres handlinger med udsagn fra Strukturen.

Rådets udeblevne svar på mine spørgsmål medførte, at jeg begyndte at interessere mig for rådets måde at træffe beslutninger på. Jeg læste derfor meget nøje Henning Laugs artikel "Samarbejdet - en vigtig sag for Sagen" i Kosmos 3/1987. Jeg vil ikke her komme ind på artiklen i enkeltheder, men vil kun nævne et par punkter. I artiklen står der bl.a.: "Men - hvordan det nu engang er - så skal rådet tage de nødvendige beslutninger, og en forudsætning for et sundt samarbejde er, at disse beslutninger respekteres, og at

alle medarbejdere medvirker til at følge den kurs, som disse beslutninger angiver." Det vil altså sige, at medarbejderne uden videre skal følge de beslutninger, der kommer fra rådets hånd. Principielt må det være sådan, men rådet undlader at nævne overfor Kosmos-læserne, at deres kompetence er begrænset af og ligger indenfor Strukturen. Dersom rådets beslutninger imidlertid træffes i overensstemmelse med Strukturen, så har rådet ret, og deres beslutninger skal følges, for indenfor Sagen er det Strukturen eller analyserne, der bestemmer.

I mit tilfælde var der ikke plads til at stille spørgsmål, for overfor mig forlangte rådet ubetinget lydighed, for ellers var det ud. Men hvad siger Strukturen om en sådan handle måde? I Strukturen står der:

"Som de ufærdige (mennesker ³) vi er, vil der let kunne fremsættes forskellige meninger om, hvordan et problem skal gribes an eller løses. En sikker metode til at afgøre, hvad der i en given situation er den rette fremgangsmåde, er at vurdere den ærligt og fordomsfrit ud fra synspunktet: Hvad er det mest næstekærlige?" (Strukturen 25.9.77)

Som det ses heraf, indeholder spørgsmålet "Hvad er det mest næstekærlige?" et valg mellem flere muligheder, og af dem tales der endvidere om det mest næstekærlige valg. Dette var imidlertid ikke rådets fremgangsmåde i mit tilfælde. Jeg blev præsenteret for en færdig pakked løsning, for rådet havde allerede taget deres beslutning: Enten påtog jeg mig det nævnte skrivarbejde eller også var det ud! At det ikke er den måde vi skal handle på indenfor Instituttet understreges yderligere af følgende citater fra Strukturen:

"Er man kærlig, vil man ikke med magt gennemtvinge noget, så gør man det, man føler er kærligt." (Strukturen 25.9.74)

"Den enkelte går ikke ind under en kommando.

Han går ind under sig selv." (Strukturen 27.8.74)

Rådet angiver også, hvad der sker, hvis man ikke følger Strukturrens bestemmelser. I Henning L.'s artikel står der, at "såfremt man ikke vil følge Strukturrens bestemmelser, afskærer man sig fra

³ parantesen er min tilføjelse

at være medarbejder indenfor Instituttets og Centrets rammer". Rådet står her med løftet pegefinger overfor sine medarbejdere, for da artiklen blev offentliggjort i marts 1987, kendte ingen af Instituttets medarbejdere til Strukturs reelle indhold. Denne var lukket land for alle andre end rådets medlemmer selv⁴). Ingen af medarbejderne havde fået Strukturs udleveret, og ingen havde fået undervisning i den, sådan som der står, at de skal have.

Men hvad sker der med rådsmedlemmerne, hvis de ikke overholder Strukturs? Er Forsynet mere overbærende overfor dem end overfor de øvrige medarbejdere?

Kærlighedsloven indeholder ingen undtagelser, og derfor skal vi naturligvis alle holde os til Strukturs. Der gælder ens regler for os alle, for vi er alle ens. Hvis vi arbejder sådan, så arbejder vi i Strukturs og analysernes ånd, og dermed fjerner vi os mere og mere fra følelser som jalousi og misundelse. Strukturs siger:

"Det gælder om at give udtryk for vore ideer om Strukturs på en sådan måde, at det inspirerer de rette mennesker til at deltage. Derved bliver vi ens - i bestyrelse og i andet medarbejderskab - fordi vi arbejder på samme måde, og om det samme alle sammen. Hver har sit at arbejde med og alle på ens betingelser - der er derfor ingen, der med rette kan blive sur på rådet eller andre medarbejdere." (Strukturs 5.3.74)

Og det er en af rådets opgaver at se til, at medarbejderne respekterer Strukturs bestemmelser. Herom siger Strukturs:

"Rådet skal naturligvis handle i overensstemmelse med analyserne og må drage omsorg for, påse, at øvrige grupper også handler efter analyserne." (Strukturs 10.12.74)

Jeg undlod imidlertid at følge rådets beslutning, og i henhold til rådets opfattelse afskar jeg mig så fra at være medarbejder indenfor Instituttet. Rådet omsatte da også deres ord i handling, idet de sagde mig op fra mindestuerne. Men ifølge Strukturs - og som det er vist tidligere - kan rådet ikke opsige sine medarbejde-

⁴ Små uddrag af Strukturs er i form af småsentenser og mange andre citater fra Livets Bog senere blevet udleveret successivt (første gang den 9. november 1988) til de af Instituttets medarbejdere, som deltager i Instituttets torsdagsmøder.

re. Når rådet alligevel træffer en beslutning, der ikke er i overensstemmelse med Strukturen, så er dette en afsporing, og i den situation kan rådet ikke forlange, at medarbejderne skal følge dem. Rådet fastholder imidlertid deres beslutning - det viste de, da de afskedigede Harald Berglund - og dermed sætter rådet Sagens venner på en hård prøve, for så forårsager rådets handlemåde splittelse indenfor Sagen.

Det er min meget stærke opfattelse, at rådet glemmer - eller ikke i tilstrækkelig grad udanalyserer - de problemer, som de stilles overfor. I stedet forsøger de at tage nogle hurtige og i første instans tilsyneladende effektive beslutninger for på den måde hurtigt at gøre en ende på problemerne ud fra betragtningen om, "at det er en forudsætning, at disse beslutninger respekteres, og at alle medarbejdere medvirker til at følge den kurs, som disse beslutninger angiver". Rådet forlanger lydighed af sine medarbejdere til trods for, at kosmologien lærer os, at det er det frie i mennesket, der skal stimuleres, og ikke menneskets autoritetstro.

Videre i rådets artikel står der: "Vi er absolut ikke seks ufejlbarlige mennesker. Vi er ligesom de øvrige medarbejdere i stand til at begå fejl." Dvs. rådet indrømmer, at de kan tage fejl, men endnu har de ikke indrømmet, at de har begået fejl.

Men hvad gør medarbejderne og Sagens venner, hvis vi mener, at rådet har truffet en forkert beslutning? Skal vi tie og afvente, at rådet selv opdager det? Det mest kærlige ville være at snakke med rådet om det, men hvis dette ikke er muligt, kan vi ikke gøre andet end selv at holde os til Strukturen. Alt andet ville være umoralsk. Rådet kan ikke tvinge medarbejderne til at følge en forkert beslutning, for det ville være en diktatorisk handling og ville være det samme som at afspore medarbejderne fra den sande vej. Derved ville rådet sætte medarbejderne under sin kommando. Strukturen ville ikke længere være gældende og ville ikke mere være vor overordnede, for det ville rådet være blevet.

Vi kan alle gøre fejl - også rådet - og i sådanne tilfælde hjælper vi kun Sagen, hvis vi støtter det, der er den sande og kærlige løsning på problemet fremfor at fastholde en fejlagtig beslutning. Som Strukturen siger:

"Man må naturligvis støtte den, der har ret." (Strukturen 25.9.74)

Når rådet fastholder, at rådets ord altid er ret, så afføder dette et forhold bestående af over- og underordnede. Det vil være et samarbejde bygget på flokbevidsthed, hvor det at tænke selv ikke bliver accepteret. De 'kritiske' røster gør man tavse ved at opsigse disse medarbejdere eller ved at udelukke dem fra medarbejderkredsen og således også fra arbejdet indenfor Instituttet.

Rådets beslutninger skal være en gengivelse af Strukturens bestemmelser, fordi Strukturen, de kosmiske analyser, er vor overordnede indenfor Sagen og den højeste form for tydeliggørelse af Guds vilje eller Den hellige Ånd. Derfor er det ikke rådet, men denne overordnede, der bestemmer, hvilke beslutninger rådet kan tage eller ikke kan tage!

At det er sådan, blev yderligere bekræftet, da Martinus ændrede betegnelsen for Instituttets ledelsen fra 'bestyrelse' til 'råd'. Han forklarede det med, at rådet ikke skal 'styre' Sagen, men skal fungere som en slags 'rådgiver'. Rådet skal ikke bestemme, for det, der skal bestemmes, er allerede bestemt af en højere vilje, og rådet er kun vogter af, at det sker efter denne højere vilje.

Hvis rådets første redegørelse den 14. januar 1987 til mig havde været begrundet i Strukturen, ja, så ville jeg have fulgt rådets beslutning, for dermed ville de have holdt deres løfte til Martinus, og så havde det ikke været rådets medlemmer, der havde talt, men Strukturen.

Men sådan var det ikke.

12. VOGTER AF STRUKTUREN

Rådet har som nævnt i note 4 på side 57 siden 1988 uddelt deres udkast til bogen om Strukturen på medarbejdernes torsdagsmøder. Disse udkast har rådet sammensat af forskellige udpluk fra bl.a. det udskrevne båndmateriale fra rådsmøderne med Martinus. Da disse båndafskrifter er direkte afskrift af det, der er blevet sagt på møderne, er det f.eks. også Martinus' egne ord, der citeres.

Jeg blev for nylig gjort opmærksom på en af disse tekster i rådets udkast til Strukturen. I afsnittet, som rådet har givet overskriften **MEDARBEJDERE 2.1.4 Kritik og misfornøjelse**, citerer rådet Martinus for at have sagt, at medarbejderne er vogtere af Strukturen. Videre i de uddelte papirer står der under overskriften **RÅDETS VIGTIGSTE OPGAVER** anført nøjagtig samme passage, hentet fra nøjagtig samme side i båndafskriftet og fra samme rådsmøde, men nu med en hel anden udlægning. Her står der nu, at Martinus har sagt, at det er rådet, der er vogtere af Strukturen.

Citaterne gengives her:

MEDARBEJDERE

2.1.4 Kritik og misfornøjelse

Man må egentlig sige, at som medarbejder er man faktisk en vogter. Man er faktisk kun en vogter af alkærlighed. Man er en vogter af Strukturen. Ja, den er for lavet.

(Rmøde 25.9.74 s. 20)

RÅDET - rådets vigtigste opgaver

Man må egentlig sige, at man faktisk er en vogter. Man er faktisk kun en vogter af alkærlighed. Man er en vogter af Strukturen. Ja, for den er lavet.

(Rmøde 25.9.74 s. 20)

Jeg fandt det nævnte citat blandt Martinus papirer, og hvis man sætter det ind i sin oprindelige kontekst, så er der ingen tvivl om, hvem det er, Martinus mener, skal være vogter. Der står:

Spm.: "Jeg opfatter det sådan, at hvis en medarbejder får et ansvarsområde, påtager sig et stykke arbejde, så laver han det arbejde, som han vil, og så må det være rådets opgave at påse, at den opgave han udfører er i overensstemmelse med analyserne, og hvis den ikke er det, så må rådet gøre opmærksom på det."

Martinus svarer:

"Man er egentlig en vogter af alkærligheden, af Strukturen. Den er lavet. Medarbejderstaben skal vide, at I er med i dette, at I har accepteret. Men I har ikke bestemt, at det skal være sådan, den bestemmelse er evig. Rådet er kulturens repræsentanter. En bestyrelse har jo en bestemmende magt, men de, der får den opgave at være rådet hos os, kan ikke lave Strukturen om. Det skal rigtig pointeres, at det er ikke jeres vilje, der skal

fremmes, - det er en højere vilje, og I er kun vogtere af, at det bliver efter denne højere vilje." (Strukturen 25.09.74)

At det er rådet og ikke medarbejderne, som er vogter af Strukturen, bliver bekræftet et andet sted i Strukturen, hvor der står:

"Rådet skal være vogtere af Sagens Struktur og indhold." (Strukturen 10.12.74)

Hvis det virkelig var sådan, at medarbejderne skulle være vogtere af Strukturen, hvorfor har Martinus så overladt selve arbejdet med Bogen om Strukturen til rådet og gjort det til deres opgave at redigere den? Andre spørgsmål trænger sig på: Hvordan kan medarbejderne være vogtere af noget, som de ikke kender? Martinus talte med rådet om Strukturen på rådsmøderne i næsten ti år og underviste dem således i sine tanker herom. Hvis det havde været medarbejdernes opgave, så ville Martinus have fortalt om Strukturen på torsdagsmøderne, hvor medarbejderne deltog. Men det skete ikke, og selv indtil dato ejer ingen af medarbejderne et komplet eksemplar af det, hvor udfra Strukturen skal udarbejdes. Det har kun rådet. Dette vil også sige, at ingen af medarbejderne har mulighed for at læse de uddrag, som rådsmedlemmerne har udarbejdet, i sin helhed, og ingen af dem har derfor mulighed for at bedømme, om det rådet nu har udarbejdet er korrekt, for når det er direkte afskrevne Martinus' citater, har medarbejderne svært ved at komme med indvendinger. At rådet ikke har været så nøjagtige med gengivelsen af citaterne, fremgår af det her nævnte eksempel, som blev opdaget ved en ren tilfældighed. Men er der flere?

13. KRITIKERE

Der har de seneste år været en del uenighed med hensyn til de beslutninger, som rådet har truffet, og den 'kritik', der dermed er kommet fra Sagens venner, har rådet ikke kunnet tilbagevise. Da rådet også nægtede at besvare de spørgsmål, der kom i relation til Strukturen, men i stedet smed sine 'kritiske' venner ud, førte dette til forskellige konflikter mellem Sagens medarbej-

dere. Rådets voldsomme reaktioner kunne derfor meget vel tyde på, at de nævnte 'kritikere' har haft ret.

Vi er alle Guds redskaber, også disse 'kritiske' medarbejdere. Vi er alle redskaber, som Gud bruger til at skabe rådet/-mennesket i sit billede efter sin lignelse. Men når rådet fornægter og forkaster disse redskaber, så vil det sige, at rådet ikke finder sig i Guddommens redskaber, og dermed bliver rådet til kritiker af Forsynet!

I en sag, hvor man skal finde sig i alt, vil Sagens hoved - rådet - hellere smide sine 'kritiske' venner ud end tage disses 'kritik' til sig. Men når denne kritik ikke er en kritik af Sagens Struktur, men derimod snarere indeholder et ønske om at opfylde Strukturs bestemmelse, så fortjener den blive hørt. Det kræver selvfølgelig en god portion selvkritik at besvare denne 'kritik', men netop en sådan selvkritisk indstilling til egne handlinger er meget vigtig.

Men mon ikke Forsynet har en mening med, at rådet møder lige netop disse 'kritiske' medarbejdere, og lige netop disse 'kritiske' medarbejdere møder rådet? Den 'kritiske' medarbejder virker som en modpol overfor rådet, og hans mening sætter tingene i relief og medvirker til at fremhæve kontrasterne. Det kan måske smerte, mens det står på, men er smerten ikke uundgåelig som lidelseserfaring? Når begge parter til gengæld er sandhedssøgende, så vil de hurtigt i fællesskab finde løsningen på deres problemer og dermed også forkorte smertens tid.

'Kritik' indenfor Sagen kan undgås, hvis rådet altid handlede i overensstemmelse med Sagens grundlov, Strukturs. Martinus har selv udtrykt det meget tydeligt, idet han sagde:

"Når rådet tilstræber at opfylde de kosmiske betingelser

- så kan man blæse på andres kritik." (Strukturs 5.3.74)

Et andet sted i Strukturs gør Martinus opmærksom på den kraft, som ligger i den vejledning, som vi finder i Strukturs. Han siger:

"Studiebogen eller Vejledningen skal modvirke konflikt." (Strukturs 25.9.74)

For at Sagen kan komme videre, er det derfor vigtigt, at rådet begynder at løse konflikterne i henhold til Strukturs ånd, så-

ledes at de atter kan indtage deres plads som repræsentanter for den nye kultur.

Da Martinus begyndte at skrive Livets Bog, omgikkedes han selv en meget stor 'kritiker', nemlig Lars Nibelvang. Martinus så det som en stor fordel og sagde, at grunden til, at hans analyser er så stærke i dag, skyldes, at han mødte denne 'kritik' på sit arbejde. Martinus smed ikke sin 'kritiske' ven ud, men gav derimod 'kritikeren' direkte svar på alle hans spørgsmål til stor glæde ikke kun for Martinus selv, men også for Lars Nibelvang og hele menneskeheden.

Denne lille historie kan vi alle lære noget af. Hvis vi indenfor Sagen benyttede os af samme fremgangsmåde, og havde vi bare tillid til hinanden, så ville der snart vokse et stærkt samarbejde frem til gavn og glæde for alle parter. Hvis rådet derimod fastholder den linie, som de har lagt overfor deres 'kritiske' venner, så vil de være årsag til, at Sagens udvikling bremses, og dermed vil rådet fjerne sig ikke kun fra deres eget, men også fra Sagens eneste og sande vækstgrundlag.

14. SANDHEDENS TIME

Som det fremgår af min redegørelse, har jeg ved tre lejligheder foreslået, at rådet selv overtog arbejdet med ministuerne. Første gang var, da jeg sagde til Martinus, at han skulle give opgaven til sit råd, og hvorpå Martinus svarede: "Nej, jeg vil have, at du gør det!" Anden gang var, da jeg tilbød rådet frivilligt at aflevere alle Martinus' nøgler, såfremt rådet ikke kunne finde ud af, om det var Martinus' ønske. Tredje gang var hjemme hos Aage Hvolby, hvor vi ikke kunne blive enige om afgrænsningen af hhv. mit og rådets arbejde, hvorfor jeg tilbød at aflevere alle nøgler til Aage, således at rådet var frit stillet og kunne gøre, hvad de ville.

Da rådet ikke tog imod mit tilbud, bekræftede de dermed, at jeg talte sandt, for hvis ikke, ville rådet uden tøven have taget imod nøglerne.

Men havde rådet bare taget imod nøglerne ... eller havde de bare accepteret, at det var Martinus' ønske, så ville vi ikke haft al den ballade, som fulgte.

Min handlemåde i hele denne sag bunder i mit løfte til Martinus, og hvorvidt Martinus har talt med rådet herom eller ej, ændrer intet ved hans ønske og er derfor underordnet.

Med hensyn til mit ansættelsesforhold i mindestuerne så er dette af nøjagtig samme karakter som rådsmedlemmernes, idet jeg lige så fuldt er 'valgt' eller indsat i mit arbejde af Martinus personligt, som rådsmedlemmerne er 'valgt' eller indsat i deres job. Eftersom Martinus' testamente kun vedrører de rent juridiske og administrative ting i forbindelse med Sagen, giver dette dokument ikke rådet nogen ret til at annullere Martinus' bestemmelse med hensyn til mit arbejde i mindestuerne.

Med baggrund heri har problematikken i hele denne sag været meget enkel for mig. Det samme kan man imidlertid ikke sige, at den har været for rådet, for det viser deres reaktioner. Rådet har virket forvirret. De har ikke vist nogen klar og velfunderet stillingtagen og har da heller ikke kunnet begrunde deres handlemåde med udsagn fra Strukturen, hvilket har kompliceret sagen og forvirret begreberne.

Formålet med min redegørelse har derfor været at forsøge at sætte tingene på deres rette plads igen, idet jeg har forsøgt at udanalysere det skete og at sammenholde det med Martinus' udtalelser i Strukturen.

Når jeg ser tilbage på, hvad der er sket, føler jeg det nærliggende at stille dette spørgsmål:

Kan det virkelig være rigtigt, at man indenfor det,
der er en moralens og kærlighedens sag, skal straffes,
fordi man holder sit løfte?

For det var, hvad der skete. Jeg blev straffet. Rådet sagde mig op og udelukkede mig fra Martinus' stuer. Fra forskellige sider har det i denne forbindelse lydt: Ja, men det er jo hans karma! Og det er selvfølgelig sandt. Det er det min karma, det er min læreskole. Ja, jeg står lige nøjagtig dér, hvor Forsynet ønsker, at jeg skal stå.

Men når vi arbejder med Martinus Kosmologi, arbejder vi med en moralsk sag. Vi er ægte venner, der i kærlighed til og i søgen efter sandheden hjælper hinanden på vej mod dette store mål, mens vi træner os i den rette, kærlige væremåde overfor hinanden. Da Sagen har udlevet de dyriske tendenser, er Sagen noget ganske særligt, og som følge deraf er også Sagens råd, der er "en vogter af Alkærligheden", noget ganske særligt. Rådet bliver derved et så forfinet redskab, at det ikke kan stå som viderebringer af smertefulde oplevelser, idet disse hører hjemme under dyrerigets domæne. Martinus siger det således:

"Sagen er vokset ud over alle disse foranstaltninger, der er begrundet i de dyriske principper. Vor Sag repræsenterer en mentalitet, der er færdig med dyreriget."

(Strukturen 16.12.74)

Omstændighederne omkring min opsigelse førte til en retssag mod mig, og dermed fastholdt rådet brugen af de dyriske principper. Rådet begrundede denne handle måde i deres redegørelse af 14.2. 1989 således: 1) Rådet ville have bevis for, at de ting, jeg havde fjernet, tilhørte Instituttet; 2) rådet ønskede at få tingene tilbage til mindestuerne ved at benytte "forhandlingens vej", og 3) rådet ønskede dokumentation for, at jeg "uretmæssigt" havde fjernet ting, som tilhørte mindestuerne.

Det første punkt fik rådet opfyldt allerede på andet møde i fogedretten, og min bekræftelse blev endda indført i fogedprotokollen, som rådet fik en kopi af.

Punkt to fik rådet ikke opfyldt, for rådet benyttede ikke "forhandlingens vej", men derimod den magt, der er knyttet til Moselovens principper.

Hvad angår punkt tre og den dokumentation, rådet ønskede på, at det, jeg havde gjort, var "uretmæssigt", er en omskrivning af det reelle indhold i dette punkt, idet rådet i virkeligheden ønskede dokumentation for, at jeg var tyv. Men heller ikke dette punkt fik rådet opfyldt, for i fogedretten blev der ikke afsagt nogen dom. Fogedretssagen står uafsluttet, for rådet trak pludselig sagen tilbage inden fjerde retsmøde.

Som en konklusion på hele sagen vedrørende mig skriver rådet til sidst i deres redegørelse, at "myndighederne har dokumenteret,

at Mischa uretmæssigt har fjernet en lang række genstande. En politisag ville eventuelt kunne fremskaffe tingene, men så langt finder Rådet ikke, at Institutet skal gå ..." Denne konklusion står for mig som ønsketænkning fra rådets side, og jeg må på det allerkraftigste protestere herimod! Retten eller "myndighederne" fik ikke afsagt nogen dom i denne sag, for rådet trak sagen tilbage, inden sagen var færdigbehandlet i retten. Når rådet fremkommer med en sådan konklusion, fordrejer de sagen, således at den passer bedre ind i deres fremstilling. Råder skriver, at "en politisag" måske kunne have fremskaffet tingene, men "så langt finder Rådet ikke, at Instituttet skal gå". Denne udtalelse står i grel modsætning til, hvad rådet lod ske under retssagen! Rådet ønsker ikke en politisag, men finder det helt i sin orden at hive mig fire gange i retten og kræve mig øjeblikkeligt fængslet!

Der kom som vist ingen afslutning på retssagen, men den kom til at koste rådet 50.000,- kroner af Instituttets penge. Disse 50.000,- kroner er penge, som er givet af Sagens venner, eller som frivillige hjælpere har tjent til Sagen, og er således penge og arbejdskraft, som er skænket til Sagen i tillid til, at disse blev brugt til at støtte Martinus' arbejde igennem udgivelsen af hans bøger, undervisning på betryggende måde og oplysning for derigennem at være med til at støtte den nye moral eller Kristus-epoken. At bruge disse penge til at føre retssag mod en medarbejder er misbrug af den tillid, som Sagens venner har vist Martinus og hans Sag.

For mig bliver konklusionen på hele denne sag, at rådet aldrig har haft tillid til mig, for rådet har aldrig talt med mig, men derimod kun om mig. Af samme grund undlod rådet også at benytte den eneste rigtige vej, nemlig forhandlingens vej, da der senere opstod problemer. Men sådan var rådets forhold til mig, og i en sådan mistillid kan der selvfølgelig aldrig opstå et godt samarbejde. Jeg kan derfor kun være enig med Henning Laug, når han i Kosmos 3/1987 i artiklen "Samarbejdet, - en vigtig sag for Sagen" skriver: "Trods det, at vi alle stiler mod samme mål, oplever man således ofte, at der her og der hersker stor mistillid til andres indsats, motiver og evner. Men et harmonisk samarbejde kan naturligvis ikke skabes i en sådan atmosfære af mistillid."

Rådets opsigelse af mig førte til, at jeg stillede rådet spørgsmål med hensyn til Strukturen, men jeg fik aldrig svar på mine spørgsmål. Man skulle ellers tro, at rådet, som sidder inde med al viden, hurtigt kunne finde de steder i Strukturen, det handlede om og således hurtigt ville være i stand til at lukke for enhver yderligere 'kritik', men det skete ikke. Derimod forsøgte rådet krampagtigt at fastholde deres én gang vedtagne beslutninger, som så var indiskutable. Det er muligt, at rådet dermed har tænkt på Martinus, der har sagt, at rådet skal stå fast, - men Martinus har ikke sagt, at rådet skal holde fast i deres fejl!

Men rådet fortsætter deres korstog mod mig, og jeg forstår, at rådets medlemmer nu vil åbne mindestuerne. Hvorfor gør rådet det? Hvad vil rådet opnå med det? For mig ser det ud, som om rådet endnu engang vil vise deres magt, og at de endnu engang vil gennemtrumfe deres egen vilje. Rådet har forsøgt at stemple mig som tyv, og nu vil rådet også stemple mig som løgner. De vil bevise overfor Sagens venner, at jeg lyver, når jeg siger, at det er Martinus' ønske, jeg udfører. Rådets medlemmer vil nu åbne mindestuerne udenom mig og vil dermed bevise overfor Sagens venner, at de handler korrekt.

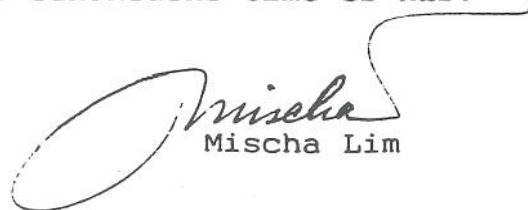
Men hvis rådet gør det, bliver ikke alene mine udtalelser, men også Helle Løgstrups, Tage Buchs og Rolf Elvings skriftlige erklæringer gjort til skamme! Dermed stempler rådet også disse venner af Sagen som løgnere!

Selvom rådet har måttet erkende, at Forsynet stoppede deres retssag mod mig, tør de nu godt vove endnu et forsøg. Men hvis rådet fortsætter deres arbejde med mindestuerne, vil de brænde fingrene, for dermed udfordrer rådet Guddommen endnu en gang, og hvad får rådet til at tro, at de har bedre held med sig denne gang?

Martinus har altid holdt, hvad han har lovet, og det vil han også gøre nu, for selvom han ikke mere er på det fysiske plan, så er han ikke væk af den grund.

Tiden er kommet, hvor enhver af os må tage sin stilling og hele situation op til overvejelse, for sandhedens time er nær.

København, Pinsen den 4. juni 1990

Mischa Lim